

ששירי אזרח

סוכות

תשפ"ד

328

משיעורין השבועיים של

הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

הופיע!!!

הספרים החדשים של מורינו ורבינו הרב אליעזר ברלנד שליט"א
הסט

מעלות הצדיקים

ב' חלקים

שנאמרו בחורף תשע"ו בדרום אפריקה

• מחמת המהירות יתכן ויש מקומות שלא הובנו כראוי, השיעורים נכתבו על

• פי הבנת השומע

מֵאֲמָר א — יום הכפורים

אומרת הגמרא בסוף תענית: "לא היו ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב וכיום הכפורים, שבהן בנות ישראל יוצאות בכלי לבן שאולים וחולות בכפרים".

בשלקא חמשה עשר באב, זה 40 יום לפני כ"ה באולול — יום בריאת העולם, יום בריאת שמים וארץ. כי אז, 40 יום לפני בריאת העולם אז הזמן שנבראו הנשמות של עם ישראל, ולכן אז מצוה לצאת ולחולל בכפרים, ולמצא על-ידי-זה את הזווג הנכון והאמתי.

אבל מה ענין תרקודין ליום הכפורים?!

אלא, בליל יום הכפורים כל אישה ואישה וכל ילדה וילדה היו שמים על ארץ החלון, או על המעקה של המרפסת, את הצעיף האדם, או הפגד האדם, אם היה להן. ובכך ב"כל נדרי" הבל היה מלבין ונהפך ללבן, כמו שנאמר (ישעיהו א, יח): "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו אם יאדימו כתולע בצמר יהיו". והכי מאחר זה היה מלבין בבקר, ולא נשאר לבנות ישראל אלא לצאת ברקודין עד 10⁰⁰ בלילה.

מאמר ב — דיני סבה

כתוב בסבה ט: העושה סבתו תחת האילן פאלו עשאה בתוך הבית. אם בן מה יעשה? אם צלתו מרבה מחמתו — אין עצה. אבל אם חמתו מרבה מצלתו — יש עצה ויביא סכך כשר וירבה על ענפי האילן, עד שענפי האילן יהיו מעוטם והסכך הכשר יהיה הרב, ואז יתבטל הסכך הפסול בסכך הכשר, ועל-ידי-זה יהפך הסכך הפסול לסכך כשר.

אמר רבא: מדבר שהוא מערב את ענפי האילן, שהם סכך פסול, עם הענפים התלושים של סכך כשר, וככה נהפך הסכך הפסול לסכך כשר.

בי על-ידי הצדיק האמת, אשר הוא מסבך עלינו 24 שעות, יזמם ולילה = 177, על-ידי-זה גם הסכך הפסול נהפך לכשר.

בי הצדיק האמת, שמתגלה בתוך הבית הגדול ביום הכפורים, הוא יכול להפך סכך פסול לסכך כשר ומצטרף לשעור הכשר סבה.

בי הצדיק האמת, שנכנס 4 פעמים לדביר — לקדש קדשים, ומזה שמונה פעמים מדם הפך ושמונה פעמים מדם השעיר, אחת למעלה ושבע למטה פעמים — יחד הם 16 הזאות, שהאחרונה היא עשויה משמונה הזאות פגוד של משיח שהוא יהיה עשוי משמונה נימין שכולל כל עשרה מיני נגינה. ולכן הפגוד של לעתיד לבא יהיה מעשרה נימין, פגוד כל עשרה מיני נגינה.

בי צריכין כל תוכחה, גם ב"כי תבוא" וגם ב"האינו", להפך את הצ"ח קללות לצ"ח ברבות, לאורות הצח צחצחות [ישעיה נ"ה, הפטרת יום הכפורים]. ועל-ידי-זה שהפכו על-ידי עשרה מיני נגינה את הצ"ח קללות לצ"ח ברבות, לאורות הצח צחצחות, זוכין להקריב צ"ח כבשים בשבעת ימי הסבות [98 = 7 × 14].

המאמרים בארבות עלון "ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים"

שׁוּעוֹזִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּיוֹם הַמִּישֵׁי כ"ח אֱלוֹל תַּשְׁפ"ג

שְׁנַת הַגָּאֵלָה שֶׁל כָּל עַם יִשְׂרָאֵל. כִּי בְיוֹם שְׁשֵׁי כָבֵד זוֹרְקִים אָטוּם, זֶה כָּבֵד סוֹפִי, יִהְיֶה פְּצָצָה רַדְיוֹאֶקְטִיבִית, וְכָל אֶחָד יִגִּיד תְּקוּן הַכְּלָלִי, הָעֶקֶר זֶה לְהִגִּיד תְּקוּן הַכְּלָלִי, זֶה הֶרְגַע שֶׁהַתְּקוּן הַכְּלָלִי יָבִיא אֶת הַגָּאֵלָה, הַתְּקוּן הַכְּלָלִי זֶה עֲשֶׂרָה פְּרָקֵי תִהְיִים שְׁיָבִיאוּ אֶת הַגָּאֵלָה, אַחֲרֵי שְׁאוּמְרִים אֶת זֶה מִחֵר בְּצִיּוֹן נִרְאָה אֶת הַגָּאֵלָה כָּבֵד בְּשָׁנָה הַזֹּאת, לִפְנֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים.

כִּי עֲכָשְׁוּ זֶה הַחֲזוּק הַכִּי גְדוֹל, עֲכָשְׁוּ רוּאִים אֶת אוֹר ה', "אוֹר חֲדָשׁ עַל צִיּוֹן תְּאִיר, וְנִזְכָּה כָּלֵנוּ בַמְהֵרָה לְאוֹרוֹ, בְּרוּךְ אַתָּה הַשֵּׁם יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת".

"שְׁמֵשׁ יֵרַח עֵמֶד זִכְלָה לְאוֹר חֲצִיף יִהְלָכוּ" (תְּבַקֵּיט ג, יא), חֲצִים, כָּל אֶחָד יֵאָרְגֵן חֲצִים — "לְאוֹר חֲצִיף יִהְלָכוּ לְנִגְהַ בְּרַק חֲנִיתֶךָ", כָּל אֶחָד יִלְבֵּשׁ חֲנִית, חַיֵּב לְלַבֵּשׁ

נִמְתְּקוּ הַגְּזוֹרוֹת. עַל יְדֵי הַצָּעֵר הַנּוֹרָא הַזֶּה שְׁלֹא אֲשֶׁרוּ לָנוּ לְבֹא לְאוּקְרָאִינָה, עַל יְדֵי הַצָּעֵר הַזֶּה יִמְתְּקוּ כָּל הַגְּזוֹרוֹת, לְכֻלָּם יִהְיֶה שְׁנָה טוֹבָה, לְאַף אֶחָד לֹא יִהְיֶה יוֹתֵר שׁוּם צָעֵר, לְשׁוּם מִשְׁפָּחָה, לְשׁוּם בֵּן, לְשׁוּם בֵּת, שׁוּם צָעֵר לֹא יִהְיֶה. יִהְיֶה שְׁנָה שְׂמִחָה, שְׁנַת גָּאֵלָה, שְׁנַת פְּדִיּוֹת, תַּשְׁפ"ד — תִּחַל שְׁנַת פְּדִיּוֹת דְּיוֹד, יִתְגַּלֶּה מִשִּׁיחַ בֶּן דָּוִד, עֲכָשְׁוּ זֶה הֶרְגַע שְׂמִתְגַּלֶּה מִשִּׁיחַ בֶּן דָּוִד.

עֲכָשְׁוּ אֲנַחְנוּ בְּעֶרְבַר רֹאשׁ הַשָּׁנָה, עוֹד שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת נִכְנָס עֶרֶב רֹאשׁ הַשָּׁנָה, אִזּוּ כָּלֵם יִזְכּוּ לְרֹאוֹת אֶת מִשִּׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּאוֹמֵן. וְעֲכָשְׁוּ זֶה הַשָּׁנָה הַכִּי גְדוֹלָה מְכַל הַשָּׁנִים, מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם, עֲכָשְׁוּ הַכָּל נִהְפֵךְ לְרַחֲמִים, אֵין שׁוּם דִּין, בְּשָׁנָה הַזֹּאת אֵין שׁוּם דִּין, זֶה יִהְיֶה רַק שְׁנָה שֶׁל רַחֲמִים, בְּלִי שׁוּם דִּין, זֶה הַשָּׁנָה הָאֲמִתִּית,

אין לו למה לבא, בליל זכור
ברית הוא כבר מעביר את כלם,
הרבה מעביר את כלם,

עכשיו [ה] יהיה, עוד שלש שעות
מתחילה הגאולה, ואז כל העמים
יבאו למלחמה על ישראל, "כימי
צאתך מארץ מצרים אראנו
נפלאות" (מ"ב ז, טו), רק יראו
נפלאות, כל העולם יבאו להלחם
עם ישראל, בלי יוצא מהפלל, אף
אחד לא ימנע.

כי עכשיו זה כבר רגע הגאולה,
עוד שלש שעות זה רגע הגאולה,
ברגע שמגיעים לרגע הגאולה
באותו רגע "ובא לציון גואל
ולשבי פשע ביעקב" (ישעיהו נט, כ),
צריכים להיות "שבי פשע", שלא
ישאר חלוני אחד בעם ישראל,
שום חלוני לא ישאר, עוד שלש
שעות כל עם ישראל עושה
תשובה, בג"ץ / לא בג"ץ — זה
לא משנה, כלם עושים תשובה,
בלי יוצא מן הפלל, כל העולם —
"כי בייתי בית תפלה יקרא לכל
העמים" (ישעיהו נז, ז), בייתי בית
תפלה זה יקרה עוד שלש שעות,
לכל העמים, כלם יראו נסים

חנית, ויזרק את זה על השמש, כי
"שמש ירח עמד זבלה", כי
השמש עלתה לזבול, היא עכשיו
נמצאת בזבול, השמש נמצאת
בזבול, כי הירח רוצה להיות
בזבול, וגם השמש, "שמש ירח
עמד זבלה" — שהם עלו לזבול,
נסע לזבול, אחרי זה יש מעון
מכון, אחרי זה ערבות.

"אבי יתומים ודין אלמנות, סלו
לרכב בערבות ביה שמו" (תהלים
סח, ו - ה), זה נקרא בערבות, כלם
ילכו לערבות, אנחנו עכשיו
עולים לערבות, בראש השנה
הזה כלם עולים לערבות, כלם
נמצאים בערבות, רבנו מעלה את
כלם לערבות. [-] מעתיק, מאדם
קדמון, הראש השנה הזה כלם
נמצאים באדם קדמון, כלם יהיו
[-] נכללים באדם קדמון, מהיום
בלילה, מהשקיעה, נמצאים
באדם קדמון.

הרבה מעביר את כלם כבר
בלילה הראשון, בלילה הראשון
כלם עוברים, בלילה הראשון —
זה ליל זכור ברית, רבנו אמר
שמי שלא בא לליל זכור ברית

גְּדוּלִים, "וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן יִהְיֶה הַר בֵּית ה' בְּרֹאשׁ הַהָרִים וְנִשָּׂא מִגְּבְעוֹת [וְנִהְרֹו אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם]" (יְשַׁעְיָהוּ ב, ב), יְבֹאוּ תְּבוֹר וְכִרְמֵל, גַּם הַחֲרָמוֹן יָבֵא, גַּם הָאֹרֶסֶט, הָאֹרֶסֶט הוּא 8,848-1 [8,848].

בְּשִׁקִיעָה כָּבֵד תִּהְיֶה הַגְּאֻלָּה, הַיּוֹם בְּשִׁקִיעָה תִּהְיֶה הַגְּאֻלָּה, הַיּוֹם בְּשִׁקִיעָה כָּלָם יֵרְאוּ — "כִּי עֵינַי בְּעֵינַי יֵרְאוּ בְּשׂוֹב ה' צִיּוֹן" (יְשַׁעְיָהוּ נב, ח), ה' "עֵינַי בְּעֵינַי" זֶה עֵינַי שֶׁל אַרְיֵה אֲנַפִּין, אָדָם צָרִיף לְהִגִּיעַ לְעֵינַי שֶׁל אַרְיֵה אֲנַפִּין, אֲפֹלוּ שְׁלֹזָה צָרִיף לִיסַע מְלִיאָרְד קִילוֹמֶטֶר, צָרִיכִים לִיסַע לִירַח, לֹא מִשְׁנָה, הַעֲקָר לְהִגִּיעַ לְעֵינַי שֶׁל אַרְיֵה אֲנַפִּין, זֶה הַיַּעַד, הַיַּעַד זֶה הָעֵינַי שֶׁל אַרְיֵה אֲנַפִּין — "כִּי עֵינַי בְּעֵינַי יֵרְאוּ בְּשׂוֹב ה' צִיּוֹן", אִז תִּהְיֶה עֵינַי חַד דְּרַחֲמֵי, שְׂזָה שָׁם רַק יְמִינָא וְלֹא שְׂמֵאלָא, נִגְמַר הַשְּׂמֵאל, הַשְּׂמֵאל יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה, לֹא יִהְיֶה שְׂמֵאל כָּלָם יַעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה, כָּל עַם יִשְׂרָאֵל, כָּל הָעוֹלָם, "וְהָיָה ה' לְמִלְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ" (זְכַרְיָה יד, ט), וְכָל הַרְשָׁעָה כְּלָה כְּעֵשֶׂן תִּכְלָה, לֹא יִשְׂאָר זְכַר מִכָּל הַרְשָׁעָה.

עַכְשָׁיו הוֹלְכִים לְבִנּוֹת אֶת הַיְשִׁיבָה הַכִּי גְדוּלָה בְּעוֹלָם, ש' כִּי בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים", עַכְשָׁיו נָקִים כְּזוֹ יְשִׁיבָה גְדוּלָה שְׁיִלְמָדוּ שָׁם 24 שָׁעוֹת, בְּלִי לְאָכֵל, בְּלִי לִישׁוֹן, לֹא צָרִיף לְאָכֵל, לֹא צָרִיף לִישׁוֹן, זֶה הַכָּל דְּמִיוֹנוֹת, הַגּוֹיִם יֹאכְלוּ וְיִשְׁנוּ, אֲנַחְנוּ לֹא, אֲנַחְנוּ רַק לוֹמְדִים תּוֹרָה, חוּץ מִלְמוּד תּוֹרָה אֵין כָּלוּם, חוּץ מִלְמוּד תּוֹרָה לֹא קִים שׁוֹם דְּבָר, הָעוֹלָם הוּא רַק דְּמִיוֹן, לֹא קִים כָּלוּם.

וְלִכֵּן זֶה הַרְגַע שֶׁל הַגְּאֻלָּה, הַיּוֹם

בְּאֶפְרַיִם וְלֹא בְּאֶרְוֶה, בְּשׁוֹם
מְקוֹם לֹא יִהְיֶה מְלַחְמוֹת, עֲכָשְׂו
זֶה הִרְגַע שְׁכָלְם יִרְאוּ אֶת ה', עוֹד
שָׁלֵשׁ שָׁעוֹת כְּבָר כָּלֵם יִרְאוּ אֶת
ה'. לָכֵן הִרְבִּי' אָמַר שְׁכָלְם
צְרִיכִים לְהִגִּיעַ לְלֵיל זְכוֹר בְּרִית,
זֶה הֵכִי גְדוֹל.

[-] ה' נִשְׁבַע לְאַבְרָהָם יִצְחָק יַעֲקֹב,
וְנִשְׁבַע לְכָלֵם — גַּם לְאַבְרָהָם גַּם
לְיִצְחָק וְגַם לְיַעֲקֹב, אֲבִימֶלֶךְ
חָשַׁב שְׁיַעֲקֹב יִשְׂאֵר בְּאֶרֶץ וְהוּא -)
יעקב) בָּרַח לוֹ, [-] אָמַר יִשְׂאֵר יִצְחָק,
[-] אֶצֶל דָּוִד, [-] הַעֲוָרִים
וְהַפְּסָחִים, הַפְּסָחִים¹, הַעֲוָרִים
וְהַפְּסָחִים, [-] כָּלֵם פְּסָחִים, כָּל
הַעֲוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה הֵם פְּסָחִים,

מוראי מקומות והערות

מפני ברית אברהם שנ' ואת היבوسی יושבי ירושלם
לא הורישו בני ישראל וכשמלך דוד בקש להכנס
לעיר היבوسی ולא הניחו אותו שנ' ויאמר לדוד לא
תבא הנגה וכו' והיו ישראל כחול הים אלא בכח
השבועה וברית אברהם ראה דוד וחזר לאחוריו שנ'
וישב דוד במצודה וכו' ואין אתה יכול ליכנס בעיר
היבوسی עד שתהיה כל הצלמים הללו שכתוב עליהם
שבועת אות ברית אברהם שנ' כי אם הסירך העורים
והפסחים לא היו נכנסים במקדש חס ושלום אלא
אלו הצלמים שענינם להם ולא יראו רגל להם ולא
יהלכו. שנ' שנואי נפש דוד שהיה דוד שונא לשמוע
ולראות ע"ז שנ' על כן יאמרו עור ופסח אמ' דוד
לאנשיו כל מי שעילה בראשונה ויסיר את הצלמים
הללו שכתוב עליהם אות ברית שבועת אברהם יהיה
לראש ועלה בראשונה יואב בן צרויה ויהי לראש

"וּבְכֵן צְדִיקִים יִרְאוּ וַיִּשְׁמְחוּ
וַיִּשְׂרִים יַעֲלִזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה
יִגִּילוּ" — כָּל הַחֲסִידִים בְּרִנָּה
יִגִּילוּ, כָּל הַחֲסִידִים יִהְפְּכוּ
לְחֲסִידֵי בְּרִסְלָב, חֲסִידִים בְּשׁוֹבוֹ
בָּנִים, בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל,
"וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יִגִּילוּ, וְכָל
הַרְשָׁעָה כְּלָה פַעֲשָׁן תִּכְלֶה" —
לֹא יִהְיֶה רְשָׁעוֹת בְּעוֹלָם, לֹא יִהְיֶה
רְצִיחוֹת בְּעוֹלָם, "כָּל הַרְשָׁעָה
כְּלָה פַעֲשָׁן תִּכְלֶה" — עֲכָשְׂו
מְכַלִּים אֶת כָּלֵם בַּעֲשָׂן, כָּלֵם יִכְלוּ
בַּעֲשָׂן, "כָּל הַרְשָׁעָה כְּלָה פַעֲשָׁן
תִּכְלֶה", יוֹתֵר לֹא יִהְיֶה זְדוֹן, יוֹתֵר
לֹא יִהְיֶה מְלַחְמוֹת, מִהִרְגַע הַזֶּה
מִפְּסִיקִים הַמְּלַחְמוֹת, לֹא

¹ (מרמז לעניין המבואר כאן:)

פרקי דרבי אליעזר - פרק לה

[אברהם אבינו] אמ' לבני יבוס לקנות מהם את
מערות המכפלה במכר טוב בזהב ובכתב לאחוזת
קבר עולם וכי יבוסים היו והלא חתיים היו אלא עיר
יבוס נקרא יבוסים ולא קבלו האנשים עליהם התחיל
כורע ומשתחוה אליהם שנ' וישתחו אברהם לפני
עם הארץ אמרו אנו יודעים שעתיד הב' ליתן לך
ולזרעך את כל הארצות האלה כרות עמנו שבועה
שאין ישר' יורשים את עיר יבוס כי אם ברצונם
ואח"כ קנה את המכפלה במכר זהב ובכתב עולם
לאחוזת עולם וישמע אברהם אל עפרון מה עשו
אנשי יבוס עשו צלמי נחשת והעמידו אותם ברחוב
העיר וכתבו עליהם שבועת אברהם.

וכשבאו ישראל רץ להכנס בעיר היבوسی ולא היה יכול

כי הם זכו להיות פסחים...

כמו הבעטליר בלי רגלים — שהוא רק רוקד כל היום, כל העבודה זה הבעטליר בלי רגלים, שהוא רוקד 24 שעות בלי הפסק, לכן הוא — אומר רבי אברהם בן רבי נחמן: שזה לא מסתים, אין לו סיום, לבעטליר בלי רגלים אין סיום.

אדם בא לעולם בשביל בעטליר בלי רגלים, כל מה שאדם בא לעולם זה בלי רגלים, שהוא לא ילך אף פעם לדבר עברה, הוא לא יוכל לעשות עברה, הוא צריך להיות הבעטליר בלי רגלים, הוא הבעטליר בלי רגלים זה הדבר הכי גבה בעולם, אין יותר גבה מזה, לכן באים בראש השנה — בשביל הבעטליר בלי רגלים. ורק הרבי'ה זכה לזה!

אדם בא לעולם בשביל בעטליר בלי רגלים, על זה נלחמים יום ולילה, על זה כל המלחמות — על הבעטליר בלי רגלים, אדם חייב להיות בעטליר בלי רגלים. לכן בכל חתנה עושים את הרקוד

של הבעטליר בלי רגלים, זה הרקוד הכי גבה בחתנה.

אדם בא לעולם רק בשביל דבר אחד — בשביל בעטליר בלי רגלים, בשביל זה הוא נולד, בשביל זה הוא נוצר, וככה הוא יחיה עד 120, אם הוא יודע שכל התכלית זה הבעטליר בלי רגלים, זה כל התכלית, לכן הוא מגיע לעולם, ולכן הוא יורד מליארדים שנות אור הוא יורד בשניה, [ח] כל יום נולדים מאה אלף ילדים, בכל העולם זה מאה מליון, בשביל זה הוא יורד מליארדים שנות אור, טרליונים של קילומטרים, טרליונים למה? כי היא מחפשת את הבעטליר בלי רגלים, [ח] לעבר את העולם בשניה, מליארדים, כל הענין זה הבעטליר בלי רגלים, ולכן אדם בא לעולם רק בשביל דבר אחד, זה כל המטרה.

עוד שלש שעות מתגלה הבעטליר בלי רגלים, עוד שלש שעות, הוא מתגלה בלי שום ספק. ולכן אדם חייב להיות על הציון, אדם צריך להיות על

בשכיל להיות ששים שעות על
הציון, בשכיל זה הוא נולד,
בשכיל זה הוא נוצר, בשכיל זה
— "אלהי נשמה שנתת בי
טהורה, אתה בראתה אתה
יצרתה אתה נפתתה בי", עכשיו

הציון, בלי שום שאלה, אדם
צריך להיות רק על הציון, לא
לזון מהציון, גם ביום שבת גם
ביום ראשון, משלש בבקר עד
תשע בלילה, יחד זה בדיוק
ששים שעות. אדם בא לעולם

זֶה הַרְגַע שְׁכַל אֶחָד מִגְלֵה אֶת
הַנְּשִׂמָה שְׁלוֹ, כְּלָם חִיבִים לֵהִיּוֹת
בְּצִיּוֹן, לְהִתְפַּלֵּל מֵעָרִיב עַל
הַצִּיּוֹן, הַכֹּל עַל הַצִּיּוֹן, לֹא לְזוֹז
מִהַצִּיּוֹן אֶלְפִית שְׁנִיָּה, אִין דְּבַר
כְּזֶה.

וְאִזּוּ מִתְעוֹרֵר הַבְּעֻטְלִיר בְּלִי
רְגָלִים, לְכֵן הוּא בָּא, לְכֵן אִין לְזֶה
סוּף, אִין לְזֶה סוּף, אִין לְזֶה סִיּוּם,
הַבְּעֻטְלִיר בְּלִי רְגָלִים זֶה הַדְּבַר
הַכִּי גְדוֹל שְׁיִכּוֹל לֵהִיּוֹת,
הַבְּעֻטְלִיר בְּלִי רְגָלִים, אָדָם בָּא
לְעוֹלָם רַק בְּשִׁבִיל בְּעֻטְלִיר בְּלִי
רְגָלִים, בְּשִׁבִיל זֶה הוּא נוֹצֵר,
בְּשִׁבִיל זֶה ה' בָּרָא אוֹתוֹ —
בְּשִׁבִיל בְּעֻטְלִיר בְּלִי רְגָלִים, לְכֵן
הוּא בָּא לְעוֹלָם, בְּשִׁבִיל בְּעֻטְלִיר
בְּלִי רְגָלִים, לְכֵן הוּא נוֹצֵר, לְכֵן
הוּא נוֹלָד, בְּשִׁבִיל בְּעֻטְלִיר בְּלִי
רְגָלִים.

עֲכָשְׂיוּ זֶה הַרְגַע הַכִּי קָרִיטִי, רַגַע
הַגְּאֵלָה, בְּיוֹם שְׁשִׁי ב־12 בְּצַהֲרִים
יֵרֵד אָטוּם, זֶה כְּבָר מִחֻלָּט, עֲכָשְׂיוּ
הָיָה רְעִידַת אֲדָמָה בְּמְרוֹקוֹ,
הִגִּיעוּ לְעֶשֶׂר אֶלְף נְעֻדְרִים, חֲמֵשׁ
אֶלְף שְׁלֹשׁ מֵאוֹת הַרוּגִים, כִּי הֵם
שְׁלַחוּ אֶת כָּל הַיְּהוּדִים לְאוֹשְׁוִיץ,

[H] מְרוֹקוֹ לֹא הִסְכִּימוּ, אֲבָל [H].

כָּל זֶה הַבְּעֻטְלִיר בְּלִי רְגָלִים —
לְהִתְחִיל לְרַקֵּד, אִיזָה רְקוּדִים
הוּא יַעֲשֶׂה, אִיזָה רְקוּדִים... כִּי
אִין לוֹ רְגָלִים אִזּוּ הוּא יְכוֹל לְרַקֵּד
24 שָׁעוֹת, מִי שְׁאִין לוֹ רְגָלִים
יְכוֹל לְרַקֵּד 24 שָׁעוֹת — זֶה רַבְּנוּ,
לְכֵן כָּל הָרֵאשׁ הַשְּׁנָה זֶה לְהִגִּיעַ
לְבְּעֻטְלִיר בְּלִי רְגָלִים, כָּל הָרֵאשׁ
הַשְּׁנָה, כָּל מָה שְׁאֲנַחְנוּ בָּאִים
לְרֵאשׁ הַשְּׁנָה, עוֹד שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת
כְּלָם בְּאוֹמֵן, בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכְּלָל.
אִין תְּרוּצִים.

כָּל הָעֲבוּדָה זֶה לְהִגִּיעַ לְבְּעֻטְלִיר
בְּלִי רְגָלִים, זֶה כָּל הָעֲבוּדָה, זֶה
כָּל הַתְּכָלִית, לְזֶה אִין סִיּוּם, כָּל זֶה
מְסַבִּיר רַבִּי אַבְרָהָם בֶּן רַבִּי נַחֲמָן,
אִין סִיּוּם לְבְּעֻטְלִיר בְּלִי רְגָלִים,
אִין סִיּוּם, אִין סִיּוּם, עַל יְדֵי
רְקוּדִים 24 שָׁעוֹת, 24 שָׁעוֹת הוּא
יִתְקַרֵּב לְבְּעֻטְלִיר בְּלִי הַרְגָלִים, [H]
רַק מִמְּשִׁיךְ לְרַקֵּד לְרַקֵּד לְרַקֵּד
לְרַקֵּד, רֵאשׁ הַשְּׁנָה הַזֶּה זֶה יוֹם
שֶׁל רְקוּדִים, מֵהַיּוֹם בְּתִשְׁעַ
בְּלִילָה עַד מוֹצָאֵי שַׁבָּת, מִיּוֹם
רֵאשׁוֹן בְּתִשְׁעַ בְּלִילָה — רַק
רְקוּדִים, [H] הוּא הַבְּלִי רְגָלִים,

הוא... אסור שיהיה לאדם רגלים, אסור, זה אסור, זה... אסור שיהיה רגלים. [-] אדם שיש לו רגלים הוא יכול לעשות עברות, [-].

אבל היום בשקיעה כבר אי אפשר לעשות עברות, מהשקיעה, "כי בתי בית תפלה יקרא לכל העמים" — כלם יבאו לאומן, אומן — יגיעו שבע מליארד איש, עד שבע בערב יגיעו שבע מליארד איש, שבע מליארד יהיו באומן, כל אחד יכניס אורחים, כל אחד יכניס מליארד אנשים הביתה, יש מקום, מעט המחזיק את המרבה.

אדם בא לעולם בשביל להיות בעטליר בלי רגלים, להכניס הביתה מליארד איש, היום מכניסים מליארד אנשים כל אחד, יביאו מליארדים מליארדים מליארדים

זה הרגע של הגאולה, זה הרגע שכלם באים לרבנו, הנה עכשיו פה כל הכבישים כבר עמוסים, כלם בדרך לאומן, יש כבר שבע מליארד איש בכבישים, כלם מגיעים לאומן, בלי יוצא מהכלל, אין פטור לאף אחד, הרבה אמר להגיע — עושים מה שהרבה אמר! מה שהרבה אמר — עושים בפשטות! ואז אדם יזכה להיות בעטליר בלי רגלים.

כל מה שאדם בא לעולם — זה הבעטליר בלי רגלים, בשביל זה הוא בא לעולם, זה התכלית, בשביל זה הוא נולד. הנה הגיע הבעטליר בלי רגלים, בדיוק

אסור שיהיה לאדם רגלים, אסור, זה אסור, זה... אסור שיהיה רגלים. [-] אדם שיש לו רגלים הוא יכול לעשות עברות, [-].

אבל היום בשקיעה כבר אי אפשר לעשות עברות, מהשקיעה, "כי בתי בית תפלה יקרא לכל העמים" — כלם יבאו לאומן, אומן — יגיעו שבע מליארד איש, עד שבע בערב יגיעו שבע מליארד איש, שבע מליארד יהיו באומן, כל אחד יכניס אורחים, כל אחד יכניס מליארד אנשים הביתה, יש מקום, מעט המחזיק את המרבה.

אדם בא לעולם בשביל להיות בעטליר בלי רגלים, להכניס הביתה מליארד איש, היום מכניסים מליארד אנשים כל אחד, יביאו מליארדים מליארדים מליארדים

גם מהירח יבאו, יש חלליות, הכל מוכן, וכל הדרכים לאומן כבר תפוסים, כלם כל העולם בדרך לאומן, כלם מגיעים תוך שלש שעות כלם

בְּיָמֵינוּ, אָמֵן.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּעֶרְבֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ נִצְבִים וְיִלְךְ תַּשְׁפ"ג

"וְשָׁב יי אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב וְקִבְּצֶךָ מִכָּל הָעַמִּים", הַכֹּל תִּלְוִי בְּתִשׁוּבָה, "אֲשֶׁר הִפִּיצֶךָ יי אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה", תִּשׁוּבָה זֶה לְלַמֵּד גְּמָרָא, "אִם יִהְיֶה נִדְחָךָ בְּקִצָּה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ יי אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ, וְהִבִּיאֶךָ יי אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִרְשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וְיִרְשָׁתָהּ וְהִיטְבָּךָ וְהִרְבָּךָ מֵאֲבֹתֶיךָ, וּמֵל יי אֱלֹהֶיךָ אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לִבְבֵי זֵרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת יי אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל לְבָבְךָ וּבְכֹל נַפְשֶׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ, וְנָתַן יי אֱלֹהֶיךָ אֶת כָּל הָאֱלוֹת הָאֵלֶּה עַל אֵיבֶיךָ וְעַל שְׂנְאֵיךָ אֲשֶׁר רִדְפוּךָ, וְאֵתָהּ תִּשׁוּב" — אֵתָהּ תַעֲשֶׂה תִשׁוּבָה כָּכָר, עַכְשָׁיו זֶה הַשַּׁבָּת הָאַחֲרוֹנָה שֶׁל הַשָּׁנָה, כָּל הַשַּׁבָּתוֹת מִתְּכַפְּרִים, "וְאֵתָהּ תִּשׁוּב וְשִׁמְעֶתָ בְּקוֹל יי וְעָשִׂיתָ אֶת כָּל מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּךָ הַיּוֹם", וְאָז יִהְיוּ

בְּשִׁבְעַת כָּלָם יִרְאוּ אֶת הַבְּעֻטְלִיר בְּלֵי רַגְלִים. וְאָז יִתְפַּלְלוּ מִנְחָה וְאַחֲרֵי זֶה מְעָרִיב, אַחֲרֵי זֶה יִרְקְדוּ עַד הַבֶּקֶר, אַחֲרֵי זֶה יִהְיֶה זְכוּר בְּרִית, אַחֲרֵי זֶה [-] אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְיוֹתֵר לֹא יִהְיֶה מִלְחָמוֹת, כָּל אֶחָד יוּכַל לְהִבְיֵא מֵאֵה יְלָדִים כָּל מִי שְׁמַגִּיעַ לְאוֹמֵן חַיִּב לְהִבְיֵא מֵאֵה יְלָדִים, אֵינן הַנְּחוּת, אֵינן הַנְּחָה, בְּשׁוּבוֹ בָּנִים עוֹשִׂים הַנְּחוּת? אֵינן לָהֶם שׁוֹם הַנְּחוּת! אִם אָדָם מַגִּיעַ לְאוֹמֵן יִזְכֶּה תוֹף עֶשֶׂר שָׁנִים מֵאֵה יְלָדִים, כָּל שָׁנָה עֶשֶׂר יְלָדִים, כָּל שָׁנָה עֶשֶׂר יְלָדִים, עֶשֶׂר יְלָדִים, עֶשֶׂר יְלָדִים, עֶשֶׂר יְלָדִים — מֵאֵה יְלָדִים, אָדָם לֹא יִכּוֹל לְהִיּוֹת בְּשׁוּבוֹ בָּנִים רַק אִם הוּא מִתְּחַיֵּב מִיַּד אַחֲרֵי צוּם גְּדוּלְיָהּ כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְחַתֵּם שֶׁהוּא מוֹכֵן לְהִבְיֵא עֶשֶׂר יְלָדִים, לֹא פְּחוּת, לֹא פְּחוּת אֶחָד, וּבְלֵי רַגְלִים, בְּלֵי רַגְלִים, לֹא צָרִיךְ רַגְלִים, כָּל הָעֵבֹדָה זֶה לְהִיּוֹת בְּעֻטְלִיר בְּלֵי רַגְלִים — רַק לְרַקֵּד כָּל הַיּוֹם. אֵיךְ זֹכִים לְהִיּוֹת הַבְּעֻטְלִיר בְּלֵי רַגְלִים? רַק לְרַקֵּד לְרַקֵּד לְרַקֵּד לְרַקֵּד לְרַקֵּד, לֹא לְהַפְסִיק לְרַקֵּד שְׁנֵיָהּ, וְתִהְיֶה הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה

וְעַכְשָׁיו זֶה רָגַע שֶׁל תְּשׁוּבָה,
שְׁכֵלָם חִיבִים לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה,
מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל.

לְכֵן אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים הַשָּׁבֶת הַזֹּאת
[בַּהֲפֹטְרָה]: "שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בֵּי תִגְל
נִפְשֵׁי בְּאֱלֹהֵי כִי הַלְבִישְׁנִי בְּגָדֵי
יִשַׁע", "יִשַׁע" זֶה ש"ע רְבוֹא
נְהוֹרִין, "מְעִיל צְדָקָה יַעֲטִנִי
כְּחַתָּן" — כָּל אֶחָד כְּמוֹ חַתָּן,
"יִכְהֵן פָּאָר". וְכֵל אַחַת כְּמוֹ כְּלָה
— "וְכַפְלָה תַעֲדָה כְּלִיָּהּ".

וּמִפֶּה [- מִהַפְּסוּק הַבָּא] לּוֹמְדִים (שַׁבַּת פּוֹד,
ב) שְׁעָרוּגָה זֶה חֲמֵשׁ סוּגֵי זְרָעִים,
בְּשֵׁשׁ טַפְחִים בְּעָרוּגָה: "כִּי
כָאֲרָץ תּוֹצִיא צִמְחָהּ וּכְגִנָּה
זְרוּעֶיהָ תִצְמִיחַ" אִז "זְרוּעֶיהָ" זֶה
שְׁתֵּים, "גִּנָּה" "צִמְחָה" "תִצְמִיחַ"
יַחַד זֶה חֲמֵשׁ. "כִּפֹּן אֲדִנְיֵי אֱלֹהִים]
יִצְמִיחַ צְדָקָה וְתַהֲלֶה" — הַעֲקָר
זֶה תַהֲלָה, "נִגְדָה כָּל הַגּוֹיִם, לְמַעַן
צִיּוֹן לֹא אֲחַשָּׂה וְלְמַעַן יְרוּשָׁלַם
לֹא אֲשַׁקוּט עַד יֵצֵא כְּנֶגֶה צְדָקָה
וְיִשׁוּעָתָה כְּלַפִּיד" — פְּעָמִים
לַפִּיד זֶה רַמ"ח, פְּעָמִים רַמ"ח זֶה
לוֹיָתָן, זֶה בַת הַלוֹיָתָן, "בַת לוֹי"
(שְׁמוֹת ב, א) — בַת הַלוֹיָתָן, "יִבְעָר,
וְרָאוּ גוֹיִם צְדָקָה וְכָל מְלָכִים

לָךְ נְסִים גְּלוֹיִים, "וְהוֹתִירָךְ יִי
אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֶךָ בְּפָרִי
בְּטֹבָה וּבְפָרִי בְהִמְתָּךְ וּבְפָרִי
אֲדַמְתָּךְ לְטוֹבָה" — הַכֵּל לְטוֹבָה,
"כִּי יָשׁוּב יִי לְשׁוֹשׁ עֲלֶיךָ לְטוֹב
כְּאֲשֶׁר שָׁשׂ עַל אֲבֹתֶיךָ, כִּי
תִשְׁמַע" — עַכְשָׁיו זֶה לְשִׁמְעַ,
וְיִקְרָא — אֱל"ף זְעִירָא, אִם אָדָם
הוּא אֱל"ף זְעִירָא אִז הוּא שׁוֹמַע,
"כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יִי אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֵר
מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו הַכְּתוּבָה בְּסֹפֶר
הַתּוֹרָה הַזֶּה כִּי תָשׁוּב אֶל יִי
אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לַבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשֶׁךָ".

אִז עַכְשָׁיו (- הַשָּׁבֶת הַאֲחֵרוֹנָה בַשָּׁנָה) זֶה
הַשָּׁבֶת שֶׁל הַתְּשׁוּבָה הָאֲמִתִּית,
שַׁבַּת תְּשׁוּבָה תַהֲיֶה אַחֲרֵי רֵאשׁ
הַשָּׁנָה, לְפָנֵי יוֹם כְּפּוֹר, אֲבָל
הַשָּׁבֶת הָאֲמִתִּית "שַׁבַּת תְּשׁוּבָה"
זֶה הַשָּׁבֶת הַזֹּאת, [כִּהֵן מִפְּטוּרִים]:
"שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בֵּי תִגְל נִפְשֵׁי
בְּאֱלֹהֵי כִי הַלְבִישְׁנִי בְּגָדֵי יִשַׁע"
— ש"ע רְבוֹא נְהוֹרִין, אֹמֵר
הָאֲמִרִי אֲמַת: מַה זֶה "יִשַׁע"?
ש"ע רְבוֹא נְהוֹרִין, עַל יָדֵי
הַתְּשׁוּבָה [וּזְכוּיָן] ש"ע רְבוֹא נְהוֹרִין,
כִּי הַעֲקָר זֶה הַתְּשׁוּבָה, כִּי כָּל
הַתְּקִיעַת שׁוֹפָר זֶה הַתְּשׁוּבָה,

בְּתוֹלָה — זֶה כְּמוֹ חֲתָנָה עֲכָשִׁיו, הַשָּׁבֶת הַזֹּאת כָּל אֶחָד מְקַבֵּל שֵׁם חֲדָשׁ "אֲשֶׁר פִּי יִי יִקְבְּנוּ" — ה' מַחְלִיט.

בְּתוֹלָה — זֶה כְּמוֹ חֲתָנָה עֲכָשִׁיו, הַשָּׁבֶת הַזֹּאת כָּל אֶחָד מְקַבֵּל שֵׁם חֲדָשׁ "אֲשֶׁר פִּי יִי יִקְבְּנוּ" — ה' מַחְלִיט.

"כִּי יִבְעַל בַּחֹר בְּתוֹלָה יִבְעֲלוּךְ בְּנֵיךָ וּמְשׁוֹשׁ חֲתָן עַל כְּלָה" — זֶה שָׁבֶת שֶׁל חֲתָן וְכְלָה — "יִשִּׁישׁ עָלֶיךָ אֱלֹהֶיךָ".

"עַל חוֹמַתֶיךָ" — צְרִיכִים לִבְנוֹת חוֹמוֹת חֲדָשִׁים, "יְרוּשָׁלַם הַפְּקֻדָּתִי שְׁמָרִים כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה תָּמִיד לֹא יִחָשׂוּ הַמְּזַכְרִים אֶת יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְכֶם, וְאַל תִּתְּנוּ דְמִי לּוֹ עַד יְכוֹנֵן וְעַד יִשִּׂים אֶת יְרוּשָׁלַם תְּהִלָּה בְּאַרְצְךָ" — הַכֹּל זֶה הַתְּהִלָּה.

"נִשְׁבַּע" — עֲכָשִׁיו ה' נִשְׁבַּע, אִם עוֹשִׂים תְּשׁוּבָה בְּשָׁבֶת הַזֹּאת אֲזִי "נִשְׁבַּע יְיָ בִּימֵינוּ וּבְזֵרוּעַ עֲזוֹ אִם אֲתָן אֶת דְּגַנְךָ עוֹד מֵאֲכָל לֹא יִבְיֶיךָ וְאִם יִשְׁתַּן בְּנֵי נֶכֶד תִּירוּשָׁךְ אֲשֶׁר יִגְעַת בּוֹ, כִּי מֵאֲסָפִיו יֵאכְלֶהוּ

כְּבוֹדְךָ וְקָרָא לְךָ שֵׁם חֲדָשׁ" — הַשָּׁבֶת הַזֹּאת כָּל אֶחָד מְקַבֵּל שֵׁם חֲדָשׁ "אֲשֶׁר פִּי יִי יִקְבְּנוּ" — ה' מַחְלִיט.

"וְהָיִיתָ עֹטֶרֶת תְּפָאֶרֶת בְּיַד יְיָ וְצִנְיָהּ מְלוּכָה בְּכַף אֱלֹהֶיךָ, לֹא יֵאמַר לְךָ עוֹד עֲזוּבָה" — מֵעַתָּה שְׁעוֹשִׂים תְּשׁוּבָה — "לֹא יֵאמַר לְךָ עוֹד עֲזוּבָה וְלֹא אֶרְצֶךָ לֹא יֵאמַר עוֹד שְׁמָמָה" — לֹא יִהְיֶה יוֹתֵר שְׁמָמָה, "כִּי לְךָ יִקְרָא חֲפָצִי בָהּ" — חֲפָצִי בָהּ, זֶה הַשֵּׁם הָאֲמִתִּי: חֲפָצִי בָהּ, כְּמוֹ מְנַשֶּׁה שֶׁהוּא זָכָה... אֲמָא שְׁלוֹ זָכָתָה לַהֲיוֹת

[שְׁמָה] חֲפָצִי בָהּ, כִּי חֲזָקִיָּה [בַּעֲלָה] שֶׁהוּא מַעוֹלָם לֹא חָטָא הַתְּחַתָּן עִם חֲפָצִי בָהּ [בְּתוֹ שֶׁל יִשְׁעִיהָ הַנְּבִיא], "חֲפָצִי בָהּ" זֶה הַשֵּׁם הַכִּי חָשׁוּב. "וְלֹא אֶרְצֶךָ בַּעֲוֹלָה כִּי חֲפִץ יְיָ בְּךָ וְאֶרְצֶךָ תִּבְעַל, כִּי יִבְעַל בַּחֹר

והללו את יי ומקבציו ישתהו
בחצרות קדשיי".

השבת הזאת כל המלבושים
מתמלאים בדם.
"כי יום נקם" — היום זה ה"יום
נקם בלבי ושנת גאולי באה,
ואביט ואין עזר" — אף אחד לא
בא לעזר לה', אז ה' נלחם בעצמו
— "ויצא ה' ונלחם בגוים ההם
כיום הלחמו ביום קרב" (זכריה יד, ג).
"ואשתומם ואין סומך ותושע לי
זרעי וחתמי היא סמכתי, ואבוס
עמים באפי ואשכרם בחמתי
ואוריד לארץ נצחם" — כל הדם
שלהם יזל בארץ, וכל האוקיינוס
יתמלא בדם.

עכשיו מתחיל הלאה, הכי
חשוב; "עברו עברו בשערים"
— תעברו בשערים, "פנו דרך
העם סלו סלו המסלה סקלו
מאבן הרימו נס על העמים, הנה
יי השמיע אל קצה הארץ אמרו
לבת ציון הנה יש"עך" — ש"ע
רבוא נהורין "בא הנה שכרו אתו
ופעלתו לפניו, וקראו להם עם
הקדש גאולי יי ולך יקרא דרושה
עיר לא נעזבה".

עכשיו זה הסוף של הגוים: "מי
זה בא מאדום חמוץ בגדים
מבצרה זה הדור בלבושו צעה
ברב כחו [אנסי מדבר בצדקה רב
להושיע]" עכשיו ה' לוקח נקמה על
כל השש מליון, "מדוע אדם
ללבושך ובגדיך כדרך בגת,
פורה" — עכשיו ה' נוקם את
השש מליון ולא ישאר זכר מכל
הגוים, "פורה דרכתי לבדי
ומעמים אין איש אתי ואדרכם
באפי וארמסם בחמתי ויז נצחם
על בגדי וכל מלבושי אגאלתי"
— כל המלבושים יתמלאו בדם.

"חסדי יי אזכיר תהלת יי כעל כל
אשר גמלנו יי ורב טוב לבית
ישראל" — עכשיו זה "רב טוב
לבית ישראל", עכשיו תבא הגאולה
השלמה, השבת הזאת זה הגאולה
השלמה, במוצאי שבת מגיע
המשיח, יד לייז! "אשר גמלם
כרחמיו וקרוב חסדיו". ויאמר אך עמי
המה בנים לא ישקרו ויהי להם
למושיע", עכשיו כלם יראו את
המלאך השבוע הזה, במוצאי
שבת בעשר כלם יראו את

לא מעור.

- לשאלת אחד מאנ"ש
האם יש ענין לצום ביום כפור
עשרים ושש שעות ענה שלא.
ולשאלה האם צריך להקפיד על
רבינו תם בצאת הצום, ענה
שבבבבבבב לא מחמירים על
רבינו תם, ואמר בתמיהה: למה
לחכות שבעים ושתיים דקות?!

- אם היחוד הוא בשביל
תאונה זה לא שוה כלום, אחר כך
הילדים יוצאים חלונים ומורידים
את הפאות, אסור שיהיה שום
תאונה!

- כמה שיש יותר חולקים
זה יותר טוב, זה מאריך את
החיים, לכן צריך להביא להם
סקריות, אמרתי ל(-) שיביא את
הסקריות לחולקים, הבעיה שהם
מפחדים לקחת כי הם מפחדים
להיות יותר חולקים. לפני נעילה
אמר: עכשו נעילה נמחל לכלם,
העקר שמעכשו לא לעשות
עברות, רק מצוות.

- צריך להסתכל
במחזורים ולהגיד את כל

המלאך, "בכל צרתם לו צר
ומלאך פניו הושיעם באהבתו
ובחמלתו הוא גאלם וינטלם
וינשאים כל ימי עולם" ונזכה
לגאולה השלמה במהרה בימינו
אמן.

דבורים מיום הכפורים:

- ענ"י זה ראשי תבות
עירובין נדה יבמות. ו"בספר
חיים" הכוונה גטין כתבות
קדושין יבמות.

- אפשר ללכת ביום כפור
עם כל סוגי הנעלים שרוצים;
נעלי התעמלות, פלסטיק העקר

וּפְרוּמָה מְשַׁנֵּי צְדָדֶיהָ וְרוֹחֶצֶת עִם בְּנֵי
 אָדָם עִם בְּנֵי אָדָם סִלְקָא דְעֵתָךְ אֲלֵא
 בְּמִקּוּם שְׁבִנֵי אָדָם רוֹחֲצִין זֶה מִצְוָה מִן
 הַתּוֹרָה לְגִרְשָׁה שְׁנֹאמֵר כִּי מִצָּא בָּהּ
 עֲרוֹת וְגו' וְשִׁלְחָה מִבֵּיתוֹ וְהִלְכָה
 וְהִיְתָה לְאִישׁ אַחֵר הַפְּתוּב קָרְאוּ אַחֵר
 לֹמֵר שְׂאִין זֶה בֶּן זֹגוֹ לְרֵאשׁוֹן זֶה
 הוֹצִיא רְשָׁעָה מִבֵּיתוֹ וְזֶה הַכְּנִים
 רְשָׁעָה לְתוֹךְ בֵּיתוֹ זָכָה שְׁנֵי שִׁלְחָה
 שְׁנֹאמֵר וְשִׁנְאָה הָאִישׁ הָאֲחֵרוֹן וְאִם
 לֹא קוֹבְרָתוֹ שְׁנֹאמֵר אוֹ כִּי יָמוּת
 הָאִישׁ הָאֲחֵרוֹן כְּדָאֵי הוּא בְּמִיתָה
 שְׁזָה הוֹצִיא רְשָׁעָה מִבֵּיתוֹ וְזֶה הַכְּנִים
 רְשָׁעָה לְתוֹךְ בֵּיתוֹ כִּי שְׁנֵי שִׁלַּח רַבִּי
 יְהוּדָה אוֹמֵר אִם שְׁנֵי שִׁלַּח רַבִּי
 יוֹחֲנָן אוֹמֵר שְׁנֵי שִׁלַּח רַבִּי פְּלִיגִי
 הָא בְּזוּג רֵאשׁוֹן הָא בְּזוּג שְׁנֵי דְאָמֵר
 רַבִּי אֲלַעְזָר כָּל הַמְּגִרְשׁ אִשְׁתּוֹ
 רֵאשׁוֹנָה אֲפִילוּ מִזְבַּח מוֹרִיד עָלָיו
 דְּמַעוֹת שְׁנֹאמֵר וְזֹאת שְׁנֵי תַעֲשׂוּ
 כַּפּוֹת דְּמַעָּה אֶת מִזְבַּח ה' בְּכִי וְאִנְקָה
 מֵאִין עוֹד פְּנוֹת אֶל הַמְּגִנְהָ וְלִקְחַת
 רִצּוֹן מִיְדְּכֶם וְאִמְרַתֶּם עַל מָה עַל כִּי
 ה' הֵעִיד בִּינְךָ וּבֵין אִשְׁתְּךָ גְּעוּרִיךָ אֲשֶׁר
 אִתָּה בְּגִדְתָּהּ בָּהּ וְהִיא חִבְרַתְךָ וְאִשְׁתְּ
 בְּרִיתְךָ.

הפיוטים שלפני קדשה

גטיין עמוד אחרון:

תְּנֵיָא הֵיָה רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר כְּשֵׁם
 שֶׁהַדְּעוֹת בְּמֵאֲכָל כֶּךָ דְּעוֹת בְּנָשִׁים יֵשׁ
 לָךְ אָדָם שְׁזָבוּב נּוֹפֵל לְתוֹךְ כּוֹסוֹ
 וְזוֹרְקוֹ וְאֵינּוּ שׁוֹתֵהוּ וְזוֹ הִיא מִדַּת
 פְּפּוּם בֶּן יְהוּדָה שֶׁהֵיָה נּוֹעֵל בְּפָנָי
 אִשְׁתּוֹ וְיִוצֵא וְיֵשׁ לָךְ אָדָם שְׁזָבוּב נּוֹפֵל
 לְתוֹךְ כּוֹסוֹ וְזוֹרְקוֹ וְשׁוֹתֵהוּ וְזוֹ הִיא
 מִדַּת כָּל אָדָם שְׁמִדְבַּרְתָּ עִם אַחֵיָהּ
 וְקְרוּבֵיהָ וּמְנִיחָה וְיֵשׁ לָךְ אָדָם שְׁזָבוּב
 נּוֹפֵל לְתוֹךְ תְּמַחוּי מוֹצֵצוֹ וְאוֹכְלוֹ זֶה
 הִיא מִדַּת אָדָם רַע שְׂרוּאָה אֶת אִשְׁתּוֹ
 יוֹצֵאָה וְרֵאשָׁה פְּרוּעַ וְטוֹוָה בְּשׁוּק (צ:)

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר לְאַחַר מַעְרִיב אוֹר לְיוֹם רְבִיעִי לִיל י"ב תְּשׁוּרִי

אוֹרוֹת הַמְקִיפִים אוֹרוֹת שֶׁל אֲמָא,
כֹּל הָעֲנִין שְׁבִיּוֹם כְּפוּר עוֹלָיִם
לְאֲמָא עֲלָאָה, זוֹכִים לְעֵלוֹת
לְאֲמָא עֲלָאָה שְׁשֵׁם הַכֹּל זֶה רַק
רְקוּדִים וְשִׁירִים. לְכֵן אֲנַחְנוּ
אוֹמְרִים בְּהַפְטָרָה "עוֹד תַּעֲדִי
תְּפִיךְ וַיִּצָּאת בְּמַחֹל מְשַׁחֲקִים,
עוֹד תִּטְעִי כְרָמִים בְּהָרֵי שְׁמֵרוֹן
נְטַעוּ נְטַעִים וְחַלְלוּ" (יְרֵמְיָהוּ ל"א ג' -
ד').

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר לְאַחַר מַעְרִיב אוֹר לְיוֹם שְׁשִׁי לִיל י"ד תְּשׁוּרִי

אז היום זה כָּבֵר י"ג תְּשׁוּרִי, י"א
זֶה חֶסֶד שְׁבָהוּד, י"ב - אֲתַמּוּל
הָיָה נֶצַח - חֶסֶד שְׁבָנֶצַח. הַיּוֹם
אֲנַחְנוּ חֶסֶד שְׁבַתְפָּאֶרֶת - י"ג.
עֲכָשׁוּ בְלִילָה אֲנַחְנוּ כָּבֵר בְּלִיל
י"ד עָרַב סְפוֹת זֶה חֶסֶד
שְׁבָגְבוּרָה, מָחָר יִהְיֶה חֶסֶד
שְׁבַחְסָד פְּנִימִיִּים, וְהַסְפָּה זֶה חֶסֶד
שְׁבַחְסָד מְקִיפִים שֶׁל אֲמָא עֲלָאָה.
כִּי הַסְפָּה הִיא תְּהִיָּה סְכָה מְאֵשׁ,
לְעֵתִיד לְבוֹא תְּהִיָּה סְכָה מְאֵשׁ עַל
כֹּל יְרוּשָׁלַיִם. "וּבְרָא ה' עַל כֹּל

אז קָרָאנוּ בְּהַפְטָרָה [שֶׁל] יוֹם שְׁנִי
דְרָאשׁ הַשְּׁנָה "עוֹד תַּעֲדִי תְּפִיךְ
וַיִּצָּאת בְּמַחֹל מְשַׁחֲקִים" (יְרֵמְיָהוּ
ל"א ג') שְׁכָל הַיּוֹם וְלִילָה רַק יִהְיֶה
רְקוּדִים זֶה הַהַפְטָרָה שֶׁל הַנְּבִיא.
כְּמוֹ שֶׁרַח בַּת אֲשֵׁר שֶׁהִיתָה שָׂרָה
כֹּל הַיּוֹם: עוֹד יוֹסֵף חַי וּמְלֵךְ
בְּמִצְרַיִם וְלוֹ שְׁנֵי בָנִים מְנַשֶּׁה
וְאַפְרַיִם.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר לְאַחַר מַעְרִיב אוֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לִיל י"ג תְּשׁוּרִי

י"א תְּשׁוּרִי זֶה חֶסֶד שְׁבָהוּד, י"ב
תְּשׁוּרִי הַיּוֹם חֶסֶד שְׁבָנֶצַח, הַיּוֹם
בְּלִילָה - עֲכָשׁוּ הַתְּחִיל חֶסֶד
שְׁבַתְפָּאֶרֶת. מָחָר בְּלִילָה יִהְיֶה
חֶסֶד שְׁבָגְבוּרָה, יִהְיֶה לִיל י"ד.
וְאַחֲרָי זֶה יִהְיֶה לִיל ט"ו נְפָגְשִׁים
חֶסֶד שְׁבַחְסָד פְּנִימִיִּים, עִם חֶסֶד
שְׁבַחְסָד מְקִיפִים הַסְפָּה זֶה כָּבֵר

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר בְּלֵיל שְׁנֵי כִי תֵבָא י"א אֱלוֹל תִּשְׁפִּיג לְחֵלֶק מִתּוֹשְׁבֵי קִרְיַת סַפֵּר

[בפרשה] לְמַדְנֵנוּ עַל בְּכוּרִים, עֲכָשְׁיוֹ
מִתְחִילָה פֶּרֶשֶׁת בְּכוּרִים,
וְהַפֶּרֶשֶׁה מְסִימָת: "זְכוּר אֶת אֲשֶׁר
עָשָׂה ה' אֱלֹהֶיךָ לְמַרְיָם בְּדֶרֶךְ"
(דְּבָרִים כד, ט). אִזּוֹ מַה שְּׁצָרִיכִים
לְזָכֹר? כִּי כָּל עַם יִשְׂרָאֵל זֶה
בְּזִכּוּתָהּ, כָּל הַשָּׂשִׁים רְבוּא זֶה
בְּזִכּוּתָהּ. אִזּוֹ אַחֲרֵי שְׁכָל הַשָּׂשִׁים
רְבוּא זֶה בְּזִכּוּתָהּ, "וַתַּחֲיִיךְ אֶת
הַיְלָדִים" (שְׁמוֹת א, יז), כָּל יוֹם הוּא
שָׁלַח לְהַרְגֵם אוֹתָם, כְּתוּב בַּמִּדְרָשׁ
הַגָּדוֹל בְּשְׁמוֹת כְּתוּב שֶׁהוּא כָּל
יוֹם בָּא לְהַרְגֵם אוֹתָהּ, כָּל יוֹם, הוּא
לֹא הִרְפָּה מִמְנָה, אִי אֶפְשָׁר לְהִבִּין
אֶת זֶה, כָּאֵן הַמִּדְרָשׁ הַגָּדוֹל:
"וַיַּעַשׂ לָהֶם בְּתִים" (שְׁם, כא) — כָּל
יוֹם [שָׁלַח פְּרָעָה] לְהַרְגֵם, כָּל יוֹם, כָּל
יוֹם. "וַיְהִי כִי יֵרָאוּ הַמַּיְלֵדֹת אֶת
הָאֱלֹהִים וַיַּעַשׂ לָהֶם בְּתִים", הוּא
עוֹשֶׂה לָהֶם בְּתִים, אִזּוֹ מַה זֶה
"בְּתִים"? כְּפֶשׁוּטוֹ! שְׁכָשְׁהוּא
בָּא לְהַרְגֵם אוֹתָם הֵם נִהְפְּכוּ

מְכוּן הַר צִיּוֹן" (יְשַׁעְיָהוּ ד' ה') הוּא
יִכְרָא עַל – שְׁיָכוּא מְלֶךְ הַמַּשִּׁיחַ,
הוּא יִכְרָא עַל מְכוּן הַר צִיּוֹן, כָּל
הַר צִיּוֹן יִהְיֶה מְכֻסָּה בְּסֻכָּה שֶׁל
אֵשׁ. "וַעַל מִקְרָאָהּ עָנָן יוֹמָם וְעֶשֶׂן
וְנִגַּה אֵשׁ לְהִבָּה!" כִּי כָּל סֻכָּה
שְׁאֵנְחָנוּ בּוֹנִים זֶה אֵשׁ לְהִבָּה!
הַסֻּכָּה עָשׂוּי מֵאֵשׁ. כָּל סֻכָּה
שְׁבוּנִים אוֹתָהּ לְשֵׁם שְׁמִים, הַסֻּכָּה
עָשׂוּי מֵאֵשׁ!. "אֵשׁ לְהִבָּה לְיִלָּה
כִּי עַל כָּל כְּבוֹד חִפָּה". זֶה יִהְיֶה
סֻכָּה עַל כָּל יְרוּשָׁלַיִם הַבְּמָה שֶׁל
מַשִּׁיחַ תִּהְיֶה עַל כָּל יְרוּשָׁלַיִם.
תְּבוּא הַיּוֹנָה שֶׁל נֹחַ וְהִיא תְּבִיא לוֹ
אֶת הַכֶּתֶר, כִּי הַיּוֹנָה שֶׁל נֹחַ
נִעְלָמָה לֹא יוֹדְעִים אֵיפֶה הִיא,
עֲכָשׁוּ מִחֲפָשִׁים אוֹתָהּ. בְּסוּף הִיא
תְּבוּא עִם הַכֶּתֶר וְתִשָּׂים אוֹתוֹ עַל
הָרֹאשׁ שֶׁל מַשִּׁיחַ. וְאִזּוֹ ה' יִבְנֶה
סֻכָּה עַל כָּל יְרוּשָׁלַיִם, "סֻכָּה
תִּהְיֶה לְצֵל יוֹמָם" (שְׁם ו') וְזֶה תִּהְיֶה
סֻכָּה שֶׁל אֵשׁ, "מִחֲרֹב וּלְמַחֲסָה
וּלְמִסְתוֹר מְזֶרֶם וּמִמְטָר" וְזֶה
הַסֻּכָּה שְׁכָל אֶחָד בּוֹנֶה עֲכָשׁוּ, שֵׁן-
[זֶה סֻכָּה שֶׁל אֵשׁ מִמֶּשׁ! וּבְזִכּוּת
זֶה נִזְכָּה לְגֵאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה וְלְבֵית
הַשְּׁלִישִׁי בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן!

לְבַתִּים, לְקוֹרוֹת, דְּקוֹרְצִיּוֹת, לְנִבְרָשׁוֹת, הֵם נִהְפְּכוּ לְכָל הַדְּבָרִים שֶׁבְעוֹלָם.

כְּמוֹ יִרְמְיָה הַנְּבִיא, שְׁנֵהֲפֹךְ לְסַפְסָלִים, נִהְפֶּךְ לְקִירוֹת, כִּי הִמְלִיךְ רָצָה כָּל יוֹם לְהַרְגֵּ אֹתוֹ, כִּי הוּא נִבָּא עַל חֲרָבֹן, הִמְלִיךְ יְהוֹיָקִים הוּא מֶלֶךְ 11 שָׁנָה, הוּא רָצָה כָּל יוֹם לְהַרְגֵּ אֹתוֹ, כָּל יוֹם הוּא שָׁלַח שְׁלִיחִים אֵיךְ לְחַסֵּל אֹתוֹ, אֵיךְ לְהַרְגֵּ אֹתוֹ. וְהוּא = יִרְמְיָהוּ וְכַרוּךְ בֶּן גִּרְיָה נִהְפְּכוּ לְסַפְסָלִים.

וְגַם פִּנְחָס וְכָלֵב, פִּנְחָס — פִּנְחָס הוּא הָיָה רוֹאֵה וְאֵינּוּ נִרְאָה. אָדָם בָּא לְעוֹלָם לְהִיּוֹת רוֹאֵה וְאֵינּוּ נִרְאָה, לָכֵן הוּא בָּא לְעוֹלָם. וְגַם כָּלֵב הָיָה רוֹאֵה וְאֵינּוּ נִרְאָה — "וַתִּצְפְּנוּ" (יהושע ב, ד), אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים "וַתִּצְפְּנוּ" — שֶׁהִיא רַק הַצְּפִינָה אֶחָד, אָבֵל בְּאֵמֶת הִיא הַצְּפִינָה שְׁתֵּים, וּבְאֵמֶת הִיא זְכָתָה שְׁשֵׁתִים הָיוּ רוֹאִים וְאֵינָם נִרְאִים, שְׁנֵיהֶם הָיוּ רוֹאִים וְאֵינָם נִרְאִים, גַּם כָּלֵב.

כִּי כָלֵב הוּא מִהֵטְבוֹר, זֶה

בְּמִרְגָּלִים כְּתוּב "כָּלֵב" (במדבר יג, ו) לְפָנָי "וַיְהוֹשֻׁעַ" (שם, ח), [כָּל הַתּוֹרָה תְּמִיד יְהוֹשֻׁעַ לְפָנָי כָּלֵב, חוּץ מִפָּרֶק ("ד") [יג] בְּמִרְגָּלִים, שְׁלֹא נִשְׁאַר אֶף אֶחָד "בְּלִתִּי כָלֵב בֶּן יִפְנֵה הַקְּנִזִּי וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן" (במדבר לב, יב), אִז פַּעַם אַחַת הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת שֶׁכָּלֵב זֶה לְפָנָי יְהוֹשֻׁעַ, וְזֶה הוֹלִיךְ לְפִי הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, לְפִי הָעֵץ חַיִּים, שֶׁכָּלֵב הוּא מִהֵטְבוֹר שֶׁל אָדָם קְדֵמוֹן וַיְהוֹשֻׁעַ הוּא מִהִסוּד. כִּי הַמִּרְגָּלִים הֵם הָיוּ יְסוּד אֲבָא, וְהֵם הָיוּ עוֹד יוֹתֵר גְּבוּהָה, לָכֵן הֵם זָכוּ לַעֲמֹד בְּנִסְיוֹן, כִּי הֵם הָיוּ יוֹתֵר גְּבוּהִים מִהַמִּרְגָּלִים, אֶחָד הָיָה מִהֵטְבוֹר וְאֶחָד הָיָה יְסוּד אֲבָא, מִהִסוּד, וְהַמִּרְגָּלִים כָּלָם... כִּי הִסוּד יֵשׁ לוֹ שְׁנֵי מַלְכוּיּוֹת, יְסוּד אֲבָא.

כִּי זֶה הָיָה הַטְּעוֹת שֶׁל קִינָה, קִינָה הוּא הָיָה מִסְכָּן, הוּא לֹא הָיָה כְּזֶה אִשָּׁם, הוּא חָשַׁב שֶׁהַבַּל גְּזוּלָן. הוּא אָמַר: מַה, אֲנִי בְּכוֹר, מִגִּיעַ לִי שְׁתֵּי תְּאוֹמוֹת, אִם אֲנִי בְּכוֹר — אֲנִי רוֹצֵה אֶת הַתְּאוֹמָה הַשְּׁנִיָּה גַם כֵּן, אִז יוֹצֵא שֶׁהוּא [הַבַּל] עוֹבֵר אֲסוּר אֶשֶׁת אִישׁ כָּל רִגְעַה, כִּי אִם

הַתְּאוּמָה שִׁיכַת לִי אִז הִבֵּל עוֹבֵר
 עַל אֶסוּר אֲשֶׁת אִישׁ, וְזֶה הָאֶסוּר
 הִכִּי גְדוֹל מְכַל הָאֶסוּרִים, אִז הוּא
 חֵיב מִיתָה. הוּא בְּסֵף הַכֹּל רָצָה
 לְגָאֵל, לְהֵיּוֹת הַגּוֹאֵל, לְגָאֵל אֶת
 אֲשֶׁתוֹ.

אָבֶל הָאֶרֶ"י מְסִבִּיר שְׁיִסוּד אָבֶא
 יֵשׁ לוֹ שְׁנֵי מַלְכוּיּוֹת, כִּי הָאִשָּׁה
 הִיא סְפִירַת הַמַּלְכוּת, הָאִשָּׁה,
 "בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ"
 (וַיִּקְרָא טו, ג) — בְּלִי סְפִירַת הַמַּלְכוּת
 אִי אֶפְשָׁר לְהַכְנִס אֶל הַקֹּדֶשׁ,
 הָאִשָּׁה הִיא אֲמֻנָה רַק מַלְכוּת [סוּף
 פֶּל הַדְּרוֹגָת] אָבֶל בְּ"זֹאת", הִיא
 נִקְרָאת "זֹאת", "מִי זֹאת עֲלֶיהָ"
 (שִׁיר הַשִּׁירִים ג, ו), "מִי" זֶה הַבִּינָה
 וְ"זֹאת" זֶה הַמַּלְכוּת.

אִז "מִי זֹאת עֲלֶיהָ", אִז אָדָם בָּא
 לְעוֹלָם אָדָם בָּא לְעוֹלָם לְעֵלוֹת
 לְסְפִירַת הַבִּינָה, מִשָּׁה קִבֵּל
 חֲמֻשִׁים שְׁעָרֵי בִינָה חֲסֵר אַחַת,
 מ"ט שְׁעָרֵי בִינָה — 7×7 , כְּתוּב
 (זִכְרֵיהֶם ד, ב): "רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת
 זָהָב כְּלָה וְגִלְגָּה עַל רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה
 נִרְתִּיהָ עָלֶיהָ שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה
 מוֹצְקוֹת", כְּתוּב שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים
 הַמְּלָה "שִׁבְעָה", שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים

שָׁבַע זֶה יוֹצֵא 343, וְלִכְּנָן לְמֶדָה
 אָבֶא שֶׁל נֹחַ הוּא חֵי 777 שָׁנָה,
 שְׁזֵה הַמְּסִפֵּר הִכִּי חָשׁוּב, מִי
 שְׁזוֹכָה לְחֵיּוֹת $7 \times 7 \times 7$ זֶה
 "בְּשִׁגְם הוּא בְּשָׂר" (בְּרֵאשִׁית ו, ג) —
 זֶה הָעֲנִיָּן שֶׁל הַצַּדִּיק, אִז הוּא
 נִכְלָל בְּצַדִּיק הָאֲמֵת, הַצַּדִּיק הוּא
 נִקְרָא 777, "בְּשִׁגְם הוּא בְּשָׂר",
 בְּשִׁגְם זֶה 345, נוֹרִיד אֶת ה־ב' זֶה
 שִׁמ"ג זֶה גִּשְׁ"ם, זֶה ה־ $7 \times 7 \times 7$,
 שְׁלֵזָה זָכָה רַק מִשָּׁה רַבִּינוּ, וְלִכְּנָן
 "רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה
 וְגִלְגָּה עַל רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה נִרְתִּיהָ
 עָלֶיהָ שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת", $7 \times$
 7×7 מוֹצְקוֹת זֶה 49, כְּפוֹל 7 זֶה
 343, שְׁזֵה הַמְּסִפֵּר הִכִּי חָשׁוּב
 מְכַל הַמְּסִפֵּרִים, זֶה הַשִּׁפְעָה הָאֱלֹקִי
 — $7 \times 7 \times 7$, זֶה הַכֹּל לְפִי שָׁבַע
 סְפִירוֹת חֲסֵד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת נְצַח
 הוֹד יִסוּד מַלְכוּת, מַחְסֵד עֵד
 מַלְכוּת — 7 סְפִירוֹת.

כִּי לִכְּנָן אָדָם חֵי 70 שָׁנָה, כִּי הוּא
 חֵיב לְתַקֵּן אֶת כָּל הַשָּׁבַע סְפִירוֹת,
 בְּשִׁבִיל זֶה הוּא בָּא לְעוֹלָם, כָּל
 אֶחָד צָרִיךְ לְתַקֵּן אֶת חֲטָא אָדָם
 הָרֵאשׁוֹן כָּל נִבְרָא, אֶפְלוּ מִשָּׁה
 רַבִּינוּ הוּא זוֹכָה לְתַקֵּן אֶת חֲטָא

אדם הראשון, ולכן הוא זוכה, לכן משה רבינו הוא זכה להפגס עם הגוף לגן עדן, הוא זכה להאיר בגוף, כי העור זה משכא דחויא, בעור יש שלש שכבות. ולכן מילה זה שלש ערלות, גם חתונה, גם אחרי זה פריעה — זה העור החופה על העטרה, ששם זה ספירת המלכות של היסוד, העטרה זה ספירת המלכות של היסוד, שאדם בא בשביל זה אדם בא לעולם בשביל ספירת המלכות של היסוד, בשביל זה הוא בא לעולם — לתקן את המלכות שביסוד, שזה סוד העטרה, כי האשה היא סוד העטרה, היא המלכות שביסוד, לכן היא זוכה — "אשת חיל עטרת בעלה" (משלי יב, ד), כי אדם צריך להרים את אשתו לעטרה — לכתר. כל העבודה של האדם זה להרים את אשתו לכאלה מדרגות גבוהות שזה יהיה כתר שבכתר, שזה יהיה לעתיד לבא בתחית המתים, שכתר יהיה בכתר.

כי הרביה מסביר ש"דרך לזו

נכנסים לבית אל", לזו, בסדר, אז שילמדו את זה באוקספורד, אסטראטגיה, מכללה צבאית, זה צריכים ללמד במכללה צבאית, יש בעיה נכון, אני מודה שיש כאן בעיה, רואים עיר, חומה, חומה מתנוססת לעשרים מטר, העבי זה גם עשרים מטר. איך כובשים פזאת עיר? מחפשים את השער — אין שער. עיר בלי שער, איך אתה יכול להפגס לעיר בלי שער?! איך נכנסים?! איך יוצאים?! העיר בלי שער... זה ממש קטסטרופה, זה סקנדל, לא יודעים מה לעשות, לא יודעים מה לעשות.

פתאם רואים איש יוצא. [שואלים אותו:] איך יצאת? ששש... הוא עושה להם ששש, אל תשאלו, מישהו עומד על החומה ומסתכל, אם אני יעשה לכם רמז קטן — ירו בי, ימשכו חץ ואני לא יהיה בעולם. אז אמרו לו: לא, אתה חייב להגיד לנו, אתה יודע מה — קח אלומת קנים ותעמד שניה, במקום שהפתח שם תעמד שניה כאלו לנוח,

(בסוף השעור הרב חזר ומתרגם תרגום על פה).
 כמו שְׁלוֹמְדִים בְּכָל הָעוֹלָם
 לוֹמְדִים אֶת הַמְעַרְכוֹת שֶׁל
 הַחֲשֻׁמוֹנָאִים, שֶׁל הַמַּכְפִּים, כִּי זֶה
 הַקְּרִיבוֹת הַכִּי הַכִּי מוֹזְרוֹת,
 וְהַקְּרִיבוֹת הַכִּי מוֹזְרִים, וְאִיךָ
 הַמַּכְפִּים נִצְחוּ אֶת יוֹן? יוֹן הִיָּתָה
 אִימְפֵרִיָה, כְּתוּב שְׁמָאָה שְׁמוֹנִים
 שָׁנָה הִיא שְׁלֹטָה, כְּתוּב בְּגִמְרָא
 בְּעִבּוּדָה זָרָה בְּדָף ט', 34 פָּרָס
 180 [יון] יחד זֶה 214, עוֹד פְּעָמִים
 103, 206 זֶה 103 פְּעָמִים, 103
 הַחֲשֻׁמוֹנָאִים ר' 103 הוֹרְדוּס.
 הוֹרְדוּס זֶה גַם מַלְכוּת
 חֲשֻׁמוֹנָאִים, זֶה כְּבָר הָיָה זֶה כְּבָר
 הָיָה מִשְׁפָּחָה אַחֲרַת אָבֶל זֶה הַכֹּל
 הַמְּשִׁיךְ אַחָד, זֶה הַחֲשֻׁמוֹנָאִים,
 וְלִכֵּן "גְּרָה לֹא יִגְר" (וַיִּקְרָא יֵא, ז), כִּי
 יוֹן נִקְרָא "חֲזִיר", יוֹן נִקְרָא
 "חֲזִיר", "וְהַחֲזִיר ... גְּרָה לֹא
 יִגְר". "יִגְר" זֶה 213, שְׁזָה בְּדִיּוּק
 213 שָׁנָה מִמֵּתִי שְׁעֲזָרָא מְעַלִּית
 עֲזָרָא וְנִחְמִיָה שְׁזָה הָיָה זָרְבָּבֶל
 הָרֵאשׁוֹן, מְעַלִּית זָרְבָּבֶל עַד
 הַחֲרָבָן זֶה בְּדִיּוּק 220 שָׁנָה, אִזּוֹ
 יוֹצֵא 34 [דְּפָרְס] 180 [דְּיוֹן] 103
 [דְּחֲשֻׁמוֹנָאִים] 103 [דְּהוֹרְדוּס], כְּמוֹ
 שְׁהַגְמָרָא אוֹמְרַת בְּעִבּוּדָה זָרָה

לְסִדְרָא אֶת הַקְּנִים, וְאַנְחֵנוּ נִדְעַ
 שְׁשָׂמָה הַפְּתַח וְאַנְחֵנוּ נִגְלָה אֶת
 זֶה. אִזּוֹ כְּכָה הוּא עֲשָׂה, הוּא הִלִּיךְ
 וְלִקַּח אֱלוֹמָה שֶׁל קְנִים, וְהוּא
 צָעַד כְּמָה פְּסִיעוֹת, פְּתָאם הוּא
 נִעְמַד לְשִׁנְיָה לְסִדְרָא אֶת הָאֱלֻמָּה
 שֶׁל הַקְּנִים, הֵם הִבִּינוּ שְׁשָׂם זֶה
 הַפְּתַח. רָאוּ עֵץ, רַק עֵץ. הִלְכוּ
 כְּרַתוּ אֶת הָעֵץ, רָאוּ פְּתַח מְעָרָה
 עֲנֻקִית, פְּתָאם רוֹאִים מְעָרָה, מַה
 זֶה מְעָרָה שְׁאִפְשָׁר לְהִכְנִים (עֲגָלִים)
 [עֲגָלוֹת] וְקִרְוֹנוֹת, מִשְׁאִיּוֹת אִפְשָׁר
 לְהִכְנִים שָׂם, כְּמוֹ שְׁהַחֲמָאס
 עוֹשִׂים בְּעֵזָה, מְנַהֲרוֹת עֲנֻקִיּוֹת,
 מִשְׁאִיּוֹת עוֹבְרוֹת שָׂם, בְּלִי סוּף
 נִשְׁק, בְּלִי סוּף טִילִים. אִזּוֹ הֵם גְּלוּ
 אֶת הַמְּעָרָה.

אִזּוֹ הַרְבֵּיהַ לִּקְחָא אֶת הַסְּפוּר הַזֶּה,
 שְׁזָה סְפוּר שֶׁל טְקָטִיקָה צְבָאִית,
 טְקָטִיקָה, לְלַמֵּד טְקָטִיקָה, אִם
 אַתָּה רוֹצֵה לְכַבֵּשׁ עִיר וְאַתָּה
 רוֹאֵה שְׂיֵשׁ חוֹמָה — אִיךָ אַתָּה
 כּוֹבֵשׁ? אַתָּה צְרִיךְ לְדַעַת לְמַצָּא
 אֶת הַפְּתַח, אִיךָ מְגַלִּים אֶת
 הַפְּתַח. אִזּוֹ זֶה צְרִיכִים לְלַמֵּד
 בְּמַכְלָלָה צְבָאִית צְרִיכִים לְלַמֵּד
 אֶת זֶה, אִיךָ כּוֹבְשִׁים אֶת הַפְּתַח

בדף ט' עמוד א'.

חת".

אז אדם בא לעולם לדעת איך לכבש את ירושלים, את היבוסי, כי את היבוסי לא היה אפשר לכבש כי היה את העורים והפסחים, כי כשאברהם הוא הלך והוא קנה את מערת המכפלה אז בני חת עשו אתו תנאי, השביעו אותו שהוא לא פובש לא את חברון ולא את ירושלים, כי ירושלים גם שיך לבני חת, היבוסי זה בני חת, רק הם נקראים "יבוסי" על שם המקום, כי את החוי ואת היבוסי והכנעני והפרזי, אז היבוסי זה אחד משבעת העמים, אבל באמת זה היה בני חת, בני חת זה החתי, ולכן כתוב (בראשית כג, יב): וישתחו אברהם עשר פעמים לבני חת. כי אם אדם מקים מקחו של צדיק זה כמו שקיים את עשרת הדברות, אם אדם בא לצדיק, מקים מקחו של צדיק, נוסע לצדיק, אז זה כמו שהוא שמע את כל עשרת הדברות, זה כמו שהוא קים את כל עשרת הדברות. אז עשר פעמים "בני

חת זה שנת ת"ח, שאז היה גזרות הכי נוראות, יותר מהנאצים, חתכו אנשים לחתיכות חתיכות, את רבי שמשון מאוסטרופולי המיתו במיתה הכי משנה שיש בעולם, ואת רבי יחיאל מיכל מנעמרוב, במיתות הכי הכי הכי אכזריות שיכול להיות, אי אפשר להבין את זה, זה פי מליארד יותר גרוע מהנאצים, אז זה מה שהוא אומר לבני חת. אומר הזהר שבשנת "חת" כבר תהיה הגאולה, מה זה אז תהיה הגאולה? — "ושבתם איש אל אחוזתו" (ויקרא כה, י), שכל אחד יחזר לשרש שלו, בזכות היסורים הנוראים כל אחד יחזר לשרש שלו, כי אדם צריך לגלות את שרש הנשמה שלו, זה אי אפשר לגלות רק על ידי למוד הגמרא.

אז ולכן ר' שמחה בונים מפשיסחא כותב שה' לא אמר למשה איזה מכה, במכה השמינית שזה ארבה, ה' לא גלה לו, הוא אמר לו: אתה תבחר. כי פרעה קורא לבני ישראל

אִז כָּתוּב שֶׁבֶר כּוֹכְבָא הִיָּה דוֹחָה אוֹתָם עִם הַרְגָל, כְּשֶׁהָאֲבָנִים הָיוּ עָפִים עַל הַחוֹמָה לְשִׁבְרָאָתָהּ הַחוֹמָה, הֵם הִעִיפוּ עַל יְרוּשָׁלַיִם, בְּתֵי יְרוּשָׁלַיִם, הֵם נִפְצוּ אֶת כָּל הַבְּתִיּוֹת, נִחְרְבוּ כָּל הַבְּתִיּוֹת מֵאֲבָנֵי בְּלִיסְטֵרָאוֹת שֶׁעָפּוּ עֲלֵיהֶם, אִז הִיָּה בֵּר דְרוֹמָא שְׁזָה הִיָּה בֵּר כּוֹכְבָא, הוּא הִיָּה נוֹתֵן בְּעִיטָה לְאֲבָנִים וְהָאֲבָנִים הָיוּ עֹפּוֹת בְּחִזְזָה עַל הָרוֹמָאִים, וְכָל אֲבָן הוֹרְגָתָ לְהֵם אֶלְפֵי אִישׁ, כָּל אֲבָן.

כְּמוֹ שֶׁמְשׁוֹן הַגְּבוּר — כָּל מִכָּה אֶלְפֵי אִישׁ, "חֲמוֹר חֲמַרְתִּים בְּלַחֵי הַחֲמוֹר הַבִּיתִי אֶלְפֵי אִישׁ" (שְׁפִטִים טו, טז), שֶׁמְשׁוֹן הַגְּבוּר הִיָּה נִשְׁמַת אָדָם הָרָאוֹן, כָּתוּב שֶׁשָׁה הָיוּ מֵעֵין אָדָם הָרָאוֹן, גַּם אֲבִשְׁלוֹם הִיָּה מֵעֵין אָדָם הָרָאוֹן, הוּא הִיָּה נִזִּיר שְׁנָה, כָּתוּב: (שְׁמוּאֵל ב יד, כו) : "וּבְגִלְחוֹ אֶת רֵאשׁוֹ וְהָיָה מִקֶּץ יָמִים לְיָמִים אֲשֶׁר יִגְלַח כִּי כָבֵד עָלָיו וְגִלְחוֹ וְשָׁקַל אֶת שְׁעָרֵי רֵאשׁוֹ מֵאֲתֵימִים שְׁקָלִים בְּאֲבָן הַמֶּלֶךְ", פַּעַם בְּשָׁנָה הוּא מְבִיא אֶת הַשְּׁעָרוֹת גּוֹזֵז אֶת הַשְּׁעָרוֹת, אֶת הַזָּקֵן, אֶת הַכֶּלֶל, וּמְבִיא אֶת הַכֶּלֶל

"אֲרַבָּה", כְּשֶׁהוּא שָׁמַע שֶׁהֵם יִצְאוּ מִמִּצְרַיִם וְהֵם יִצְאוּ בְּגִנְבָה וְהֵם גָּנְבוּ אֶת לֶב פָּרְעֹה וְלֹא הִגִּידוּ לוֹ כִּי בֵרַח הוּא, כִּי הֵם לֹא סִפְרוּ לוֹ שֶׁהֵם הוֹלְכִים לְכָל הַחַיִּים לְנִצְחָה נִצְחִים שְׁלֹשׁ אֶלְפֵי שָׁנָה, אָמְרוּ לוֹ "הוֹלְכִים לְשִׁלְשָׁה יָמִים", הֵם לֹא רָצוּ לְשַׁקֵּר אוֹתוֹ הֵם אָמְרוּ "נִלְכָה נָא דְרָךְ שְׁלִשְׁתָּ יָמִים" (שְׁמוֹת ג, יח) אָבֵל הֵם לֹא הִבְטִיחוּ לְחִזּוֹר, לֹא הִבְטִיחוּ. הוּא חָשַׁב שֶׁהֵם יִחְזְרוּ, הוּא שָׁלַח מְרַגְלִים, וְהִמְרַגְלִים הוֹלְכִים אֶתְּם וְרוֹאִים שֶׁהֵם לֹא חוֹזְרִים, הֵם כָּבֵר הָלְכוּ שְׁלֹשָׁה יָמִים עִכְשָׁיו הֵם הוֹלְכִים עוֹד שְׁלֹשָׁה יָמִים, אִז רַק בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הוּא הַתְּחִיל לְרַדְף אַחֲרֵיהֶם, וְהוּא עָשָׂה דְרָךְ שֶׁל שְׁלֹשָׁה יָמִים בַּיּוֹם אֶחָד, וְאִז הוּא מְגִיעַ לְשִׁפְתַיִם סוּף הוּא רוֹאֵה הוּא רוֹאֵה אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל — שְׁשִׁים רְבוּא — עוֹמְדִים עַל שִׁפְתַיִם הֵם, עִם תִּינוּקוֹת, בְּלִי כְּלֵי נִשְׁקָה, בְּלִי כְּלוֹם, רַק עֲנַנֵי כְבוֹד עֲנַנֵי כְבוֹד מְסוּבָבִים אוֹתָם, מְגַנְיִם עֲלֵיהֶם. הוּא הַתְּחִיל לְזַרֵק אֲבָנֵי בְּלִיסְטֵרָאוֹת, כָּל אֲבָן זֶה שֶׁלֹשׁ טוֹן.

מנחה לה', שוקל אותם בזָהב. זה היה המנהג.

כמו ירמטיא, ירמטיא, שהיא שקלה אותה בזָהב, בפרק חמישי בתמורה, שהיתה ירמטיא, מעשה באחת שהיתה לה בת... "בני ציון היקרים המסלאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש מעשה ידי יוצר" (איכה ד, ב), אז זה היה בני ציון שהיו שוקלים אותם, כי כשאשה היתה מתחתנת עם בן ירושלים, אז היא היתה שוקלת אותו זָהב, וככה הפוך, אם אדם מבחון מתחתן עם בת ירושלים אז הוא שוקל אותה בזָהב. אז על זה נאמר "בני ציון היקרים המסלאים בפז". אז ירמטיא, [אמא שְלָה] היא לקחה את הבת שלה, היא שקלה את הבת שלה, היה בירושלים משקל, יש בירושלים 12 שערים בכל שער היה משקל, כל אחד שוקל את עצמו ונותן משקלו זָהב. זה היה הזָהב שהיה בירושלים היה שקול כנגד הזָהב של כל העולם כלו, כתוב בדרך נ"ה עמוד א' בעבודה זרה שכשכבשו את ירושלים רצו

לפסל את הזָהב של כל העולם, כי הוא נהיה מעוט, הרב היה מירושלים, אז זה זָהב של הקדש, ירושלים זה הקדש.

אפלו (רבי חנינא בן תנדין) [נקדימון בן גוריון] היה לו מרתפים מלאי דגרי זָהב, יהלמים עד התקרה, היה לו הפל מלא זָהב מלא זָהב מלא זָהב, אז ראה רבי יוחנן בן זכאי את הבת שלו (- של נקדימון בן גוריון) מלקטת מלקטת גרעיני שעורים מתחת טלפי הסוסים, הוא אמר: מה קרה לך? איך זה קרה לך, אז היא התעטפה בשערה ועמדה לפניו, היא התעטפה ועמדה, היא אמרה: אני הבת של נקדימון בן גוריון. הוא אמר: איך יתכן, אני חתמתי, אני חתמתי על הכתבה, היה כתוב שם אָלף אלפים דיגרי זָהב, אָלף אלפים זה ממש מליון.

"רכב אלהים רבתיים אלפי שנאן" (תהלים סח, יח), זה שמונה עשרה אָלף, רבתיים זה עשרים אָלף, אז פחות אלפים זה שמונה עשרה אָלף, זה מרכבות שכל אחד ראה במתן תורה, היו צריכים לראות ששים רבוא מרכבות, רק ידעו

שֶׁהִסְלַע הַתְּחִבָּא. כִּי ה' רָצָה שְׁעַם
יִשְׂרָאֵל יִדַע שֶׁכָּל הַמַּיִם בְּעוֹלָם זֶה
זְכוּת שֶׁל מְרִים. כָּל מוֹצְאֵי שַׁבַּת
הַבְּאֵר הוֹלְכֵת בְּכָל הַמַּעְיָנוֹת,
וְלִכְן צְרִיכִים לְשִׁתּוֹת מִשֶּׁהוּ
מִהַבְּרִז — מִבְּאֵר שֶׁל מְרִים, אִז
בְּאֵר שֶׁל מְרִים זֶה מִשְׁקָה אֵת כָּל
הָאֲגָמִים, אֵת הַמַּיִסִּיפִי, אֵת
הַכֹּל אֵת הַנִּילוֹס, אִין נֶהָר וְאִין
אָגָם שֶׁבְּאֵר שֶׁל מְרִים לֹא מִשְׁקָה
אוֹתוֹ, וְכָל מֵה שְׁשׁוֹתִים בְּמוֹצְאֵי
שַׁבַּת שׁוֹתִים מִבְּאֵר שֶׁל מְרִים.

אִז אוֹמֵר הַרְמַב"ם: עִם יִשְׂרָאֵל
לֹא הָיוּ עִם שֶׁל סְכָלִים, אֲלֵא
הַקְטָנָה שֶׁבְּנִשְׁיָהֶם — הָאִשָּׁה הַכִּי
קְטָנָה — הִיתָה בְּדַרְגַּת יְחִזְקֵאל
הַנְּבִיא שֶׁרָאָתָה אֵת הַמְרַכְבָּה,
שֶׁפָּחָה מְצִרִית רָאָתָה אֵת כָּל
הַמְרַכְבָּה, שֶׁפָּחָה מְצִרִית, "זֶה
אֵלַי וְאֵנִי וְאֵלֵהֶם אֲלֵהֶם אָבִי
וְאַרְמְמָנָהוּ" (שְׁמוֹת טו, ב) — הֵם רָאוּ
אֵת הַמְרַכְבָּה, רָאוּ אֵת הַשְּׁכִינָה,
רָאוּ אֵת הַמְּלֶאֶךְ גְּבִרְיָאֵל, אֵת
הַמְּלֶאֶךְ מִיכָאֵל, אֵת הַמְּלֶאֶךְ
נִוְרִיאֵל, אֵת הַמְּלֶאֶךְ רְפָאֵל, רָאוּ
אֵת אַרְבַּעַת הַמְּלֶאֶכִים, וְכָל מְלֶאֶךְ
זֶה עִם אַרְבַּעַת רְאִשִׁים, כָּל מְלֶאֶךְ

שֶׁכֵּלָם בְּסוּף יַעֲשׂוּ עֲגָל אִז רָאוּ רַק
שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה אֲלֶף מְרַכְבוֹת,
שְׁזֵה עֶשְׂרִים אֲלֶף פְּחוֹת אֲלָפִים,
כָּל יְהוּדֵי רָאָה שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה אֲלֶף
מְרַכְבוֹת כְּמוֹ הַמְרַכְבָּה שֶׁל
יְחִזְקֵאל, רָאָתָה שֶׁפָּחָה עַל הַיָּם
יֹתֵר מֵאֲשֶׁר יְחִזְקֵאל הַנְּבִיא, מֵה
שִׁיחִזְקֵאל לֹא רָאָה. הַרְמַב"ם
אוֹמֵר שֶׁהָאִשָּׁה הַכִּי קְטָנָה הִיתָה
יֹתֵר גְּדוּלָה מִיְחִזְקֵאל הַנְּבִיא,
הַרְמַב"ם מְבִיא בְּשְׁמוֹנָה פְּרָקִים,
בְּשְׁמוֹנָה פְּרָקִים פְּרָק רְבִיעִי,
מִסְכַּת עֲבוּדָה זָרָה הֵנָּה כְּאִן מְבִיא
הַרְמַב"ם בְּסוּף פְּרָק רְבִיעִי, כָּל
אֶחָד יִקְרָא אֵת זֶה בְּבֵיתוֹ, הוּא
אוֹמֵר: הָאִשָּׁה הַכִּי קְטָנָה, הַכִּי
נְמוּכָה, שְׂאִין נְמוּכָה מִמֶּנָּה.

שֶׁמִּשְׁשֵׁה אָמַר "שְׁמַעוּ נָא הַמְרִים"
(בְּמִדְבָר כ, י), הוּא מְסַבֵּיר מֵה זֶה
"שְׁמַעוּ נָא הַמְרִים", כִּי אֵף אֶחָד
לֹא יוֹדֵעַ מֵה הַחֲטָא שֶׁל מִשְׁשֵׁה
רְבִינוֹ [בְּפֶרֶשֶׁת חוֹקֵת], מֵה הוּא עֹשֶׂה?
הוּא הִכָּה אֵת הִסְלַע פְּעַמִּים?! אִז
בְּשִׁבְלֵי זֶה מְגִיעַ כְּזֶה אֶסוֹן, כְּזֶה
[עֲנִשׁ שְׁהוּא] לֹא יְכוּל לְהַכְנִס
לְאָרֶץ?! אִז הוּא לֹא דְבַר?! כִּי
הִסְלַע הַתְּחִבָּא לוֹ, רַש"י אוֹמֵר

זֶה פָּנֵי נֶשֶׁר וּפְנֵי אַרְיֵה.

וְלָכֵן "מִי וְמִי הַהֲלֹכִים" (שְׁמוֹת י', ח)
 זֶה גִּימְטְרִיא אַרְיֵה, מִי וְמִי... כִּי
 פְּרָעָה הִיָּה אֶצְטַגְנִין, יָדַע
 אֶצְטַגְנִינוֹת, הוּא הִיָּה חוֹזָה
 בַּפּוֹכְבִּים, הוּא אָמַר: אֲנִי רַק
 רוּאָה שְׁשֵׁתִים נִכְנָסִים, אֲנִי, מָה
 אַתָּם יוֹצְאִים, אַתָּם לֹא תִגְיֵעוּ.
 פְּרָעָה יָדַע בְּדִיוֹק לְהַגִּיד לָהֶם,
 הִיָּה לוֹ רָדָאָר, הִיָּה לוֹ הַפֶּל. הוּא
 אָמַר: אֲנִי רוּאָה שְׁאָף אַחַד לֹא
 יִגְיֵעַ, "רְעָה נִגְדַּ פְּנִיכֶם" (שָׁם, י'), מָה
 אַתָּה מוֹצִיא אוֹתָם מִשָּׁה? מָה
 אַתָּה עוֹבֵד עֲלֵיהֶם? הֵם לֹא יִגְיֵעוּ,
 אֲנִי אוֹמֵר לָךְ! יִגְיֵעוּ שְׁנַיִם — "מִי
 וְמִי הַהֲלֹכִים" זֶה גִּימְטְרִיא כָּלֵב
 וִיהוֹשֻׁעַ, "מִי וְמִי", מִי זֶה 50 וְמִי
 זֶה $56 = 106$, הַהֲלֹכִים זֶה עוֹד
 110 גְּמַרְנוּ 216, הוּא אוֹמֵר לָהֶם
 בְּדִיוֹק אֶת הַמְּסֻפְּרִים, תַּעֲשׂוּ
 חֶשְׁבוֹן; כָּלֵב זֶה 52 יְהוֹשֻׁעַ זֶה
 391, 391 + 52 אַז זֶה בְּדִיוֹק (343)
 [443]. [343] זֶה מָה שְׁאֲמַרְנוּ $7 \times 7 \times$
 7, זֶה בְּדִיוֹק, שְׁזָה (443) [343], אַז
 תַּעֲשׂוּ אֶת הַחֶשְׁבוֹן, זֶה (הַגִּימְטְרִיא

של יהושע וכלב) 343 ועוד 100 —
 מָאָה אֲדָנִים, מָאָה בְּרֻכּוֹת, אָדָם
 מְבָרֵךְ מָאָה בְּרֻכּוֹת הוּא זוֹכֵה
 לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר שֶׁל שְׁבַעַת
 הַיָּמִים, $7 \times 7 \times 7$ זֶה אוֹר שְׁבַעַת
 הַיָּמִים.

עֲכָשׂוּ פְּרָעָה אוֹמֵר לָהֶם בְּדִיוֹק
 "מִי וְמִי הַהֲלֹכִים", אֲנִי אוֹמֵר
 לָכֶם שְׁרַק יִגְאָלוּ כָּלֵב וִיהוֹשֻׁעַ,
 כָּלֵב זֶה אוֹר הַטְּבוֹר וִיהוֹשֻׁעַ זֶה
 אוֹר הַיְּסוֹד, וְאֲנִי רוּאָה שְׁאָף אַחַד
 לֹא יִכְנָס לְאָרֶץ, הוּא אוֹמֵר לָהֶם
 בְּדִיוֹק, הוּא הִיָּה הָאֶצְטַגְנִין —
 הַחוֹזָה בַּפּוֹכְבִּים — הִכִּי גְּדוֹל
 בְּעוֹלָם, הִהְיִי חָכֵם בְּעוֹלָם, הוּא
 יוֹדַע בְּדִיוֹק מִי יִכְנָס וּמִי לֹא יִכְנָס.
 וְזֶה הוּא אוֹמֵר לְמֹשֶׁה וְאֶהְרֹן:
 חָבַל עַל הָעֲבוּדָה שְׁלָכֶם, אַתָּם
 תּוֹצִיאֻוּ אָבָל אַתָּם לֹא תִכְנָסוּ, אֲנִי
 אוֹמֵר לָכֶם מִי יִכְנָס 'מִי וְמִי
 הַהֲלֹכִים' — רַק יְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב? כִּי
 כָּלֵב זֶה אוֹר הַטְּבוֹר יְהוֹשֻׁעַ זֶה
 אוֹר הַיְּסוֹד, לָכֵן יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר
 "שָׁמַשׁ בְּגִבְעוֹן דּוֹם וַיִּרַח בְּעֵמֶק
 אֵילָוִן" (יְהוֹשֻׁעַ י', ב), זֶה בְּדִיוֹק

מראי מקומות והערות

² מִי וְמִי הַהֲלֹכִים = 216, כָּלֵב וּבֵן נוֹן = 216 (הַרְבַּ)

בְּשַׁעוּרִים, עַל פִּי בַּעַל הַטּוֹרִים).

הגִּמְטְרִיא בְּרֵאשִׁית — יִשְׂרָאֵל אֶבֶד אֶת הַזְּכוּת שְׁמֹשָׁה
“בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת
הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ” (בְּרֵאשִׁית א, א) —
זֶה “שְׁמֵשׁ בְּגִבְעוֹן יוֹם וַיִּרְחַח
בְּעֶמֶק אֵילוֹן”, כִּי ה' אָמַר לְמֹשֶׁה:
אֲתָה לֹא יָכוֹל לְהַפְנֹס לְאָרֶץ, זֶה
עֲכָשְׁוֹ מִתְחִיל הַיִּרְחַח. כִּי עַם

(לא הספקנו להכניס המשך השיעור הק')

והתקדשתם

למה שמחים ורוקדים בחתונה?

אחריהם שיפסיקו לרקוד, כי ודאי אין ראוי לשמוח על עניין זה, שאלנו אותם מה, חשבנו כבר להביא את הכלה לכלא, למגרש הרוסים כבר תכננו להביא את הכלה, אין ראוי לשמוח על עניין זה, המשטרה רצתה לבטל את החתונה.

כי ודאי אין ראוי לשמוח, אם אדם מתחתן בשביל היצר הרע, אז אוי ואבוי, לכן זורקים דבש, להפוך את היצר הרע, כי אשה זה דבש, להפוך את היצר הרע ליצר

והחתן והכלה כתוב שהחתן מכין את הנרות והיא מדליקה אותם, אז הנר עצמו זה החתן, והשלהבת זה הכלה.

כי צריכים להמשיך נשמה של ישראל, כי ר' נתן אומר שכל העניין זה להמשיך את נשמת משיח, (מקריא מתוך ליקוט הלכות הל' שבת:) כי באמת אין ראוי לשמוח, הרב'ה אומר שאנשים טועים, שובו בנים נמצאים בטעות נוראה, רקדו [בחתונה] עד שתיים וחצי, עד שלוש, השתגעו לגמרי... לכן המשטרה רדפה

טוב, שלא יהיה... הרב'ה אומר שזה ייסורים של ברית מילה. כי אין ראוי לשמוח על עניין זה. אז בכל זאת מה שמחים ורוקדים, כי יבוא מזה רבנו, ור' שמעון, צדיקים גדולים, עד שיבוא משיח מדורותינו אנחנו מאמינים שמהחתן והכלה האלה שיעשו כל יום שעה התבודדות, גם החתן גם הכלה, אז יבוא ודאי משיח, אין בזה שום שאלה, ראוי לשמוח הרבה מאוד.

נשמה של ישראל שנמשכה מבחינת ישראל עלה במחשבה תחלה, שהוא למעלה מפל הארבעה עולמות אצילות פריאה יצירה עשיה וכו' זה למעלה מכל העולמות, זה למעלה מאצילות, עכשיו אנחנו למעלה מאצילות, בשער החמישים, זה למעלה מאצילות, עכשיו אנחנו עד שממשיכים את השמחה ועד המעריב [של מוצאי השבע ברכות] אנחנו למעלה משער החמישים. (שעור מתשפ"ג).

(מבאן מקריא לקוטי הלכות תפילת המנחה ז', צג) וזה השמחה בחתונה, כי זה

לקוטים מענין חג סוכות

בתוך הסוכה, שבע ימים ושבע לילות להיות בתוך הסוכה ולא לזוז, לישון ולאכול כי הוא בתוך קדש קודשים ממש, אז הרב'ה זה הסוכה של כל הדורות.

ענין הסוכה – 'העראיות'

לא לזוז מהסוכה
א': יושבים בסוכה שבע ימים ובכלל לא הולכים הביתה, ישנים בסוכה ואוכלים סוכה. הסוכה זה קדש קודשים, הסוכה זה הדביר, שאדם בסוכה הוא בתוך הדביר, כל העבודה של האדם זה להיות

הסוכות – זה לקבל את הש"ע אורות ג': יש אור של סוכות, זה ש"ע, לכן יש סוכה העשויה ככבשן מה זה כבשן כי אברהם קפץ לכבשן האש התורה לא מספרת את זה, למה היא לא מספרת, זה סוד, לא מגלים, אבל אתה יודע מהסיפור שהוא קפץ לכבשן האש, בקיצור הוא קפץ לכבשן והוא לא נשרף, אז אמרו שזה אש שלא שורפת, לא ידעו איך להסביר את זה, שאלו את נמרוד איך זה קורה שהאש לא שורפת, הוא אומר זה סוג אש חדש, זה יש אש חדש, פטנט חדש, אש לא שורפת, אבל אברהם הוא לא ויתר, הוא רצה להישרף, הוא אמר אני קפצתי לאש על מנת להישרף, לכן כבשן.

סוכה העשויה ככבשן זה ש"ע, ש' כ' ונ' זה ש"ע אורות, כי בסוכות מקבלים את הש"ע אורות, כל הסוכות זה לקבל את הש"ע אורות, לכן באנו לעולם – לקבל את הש"ע אורות, וזה הסוכות.

חיוב השינה בסוכה

ד': רק חסידים ישנים בסוכה, כי לא לישון בסוכה זה צער יותר גדול מאשר מינוס 30, מינוס 30 אדם מתחמם, רוקד, שר, מוחא

ב': כתוב "וַיַּעֲקֹב נֹסַע סִפְתָּה וַיִּבֶן לוֹ בַּיִת וּלְמִקְנָהוּ עָשָׂה סִכָּת" אז אומר רבי מאיר מדזיקוב באמרי נועם שתפקיד הצדיק זה שהכל יהיה סוכות, העניין של האדם זה הסוכות שהוא נמצא כל החיים בסוכה, כל החיים הוא בסוכת, עראי, כל החיים אין לו משענת, אין לו דבר יציב, אין לו דבר שהוא יכול להישען עליו.

כי אדם רוצה פרנסה קבוע, פרנסה בטוחה, שיהיה לו פרנסה בשפע ושיוכל אפילו לחלק צדקות אבל האמת היא שהרבי' אומר שכל אחד יזרוק את המטבעות שלו, והרבי' מביא במעשה מבעל תפילה שלעתיד לבוא אדם יזרוק את כל המטבעות שלו ולא ישאיר מטבע אחד בכיס, כל המטבעות הוא יזרוק כמו שמסופר על צדיק גדול שמיד איך שמגיע שבת הוא היה מרוקן את כל הכיסים ושופך הכל על הארץ, הילדים הקטנים היו אוספים את זה אבל הוא היה זורק את הכל מהכיסים, ארבעים דקות לפני השקיעה הוא זורק את הכל מהכיסים, אדם מגיע ארבעים דקות לפני השקיעה הוא צריך הכל לזרוק.

התענוג האמיתי – זה להיות בסוכה
ה': לא לישון בסוכה זה יותר
צער מהשלג, כתוב מצטער
אסור, כתוב שאדם פטור אז הוא
אידיוט, אם אתה פטור אז אתה
פטור למה אתה מתחייב? אבל
לא משנה, אבל הצער לא להיות
בסוכה זה יותר גדול, התענוג
האמיתי זה להיות בסוכה זה
התענוג האמיתי. (מתוך שעורים
מתשפ"ג).

כפיים הוא מתחמם, אבל לישון
מחוץ לסוכה זה עבריה הכי גדול
שיש בעולם, אין עבירה יותר
גדולה מזו, הזהר אומר מי שלא
ישן בסוכה הוא לא מבני
ישראל, יש זהר באמור הוא
אומר מי שלא ישן בסוכה לא
עמדו רגליו בהר סיני, הוא לא
שמע את הציווי של סוכה, נשמה
שמעה את הציווי של סוכה
היא לא תישן מחוץ לסוכה יהיה
מה שיהיה, יהיה קור יהיה גשם,
יהיה מבול, הכל יהפך לקרח,
הקירות קרח.

הוספות ממזדינו הרב שליט"א

השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך
שוכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על
קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה
הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא
שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות
עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע ובברכה
ראשונה של שמונה עשרה יהרהר בנפרד
לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות
העולם בכל עינים קשים ויפשוטו עורו
מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, יסבול
כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום,

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל
זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי
בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פגוי מן התורה,
ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או
שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, והיה
מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך
בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו
כאילו אש גדול ונורא בוער לפגיו עד לב

ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישמה את עצמו להיות פגוע דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתזווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שקל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

ויציר בדתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובהו יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה ברין.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יציר במחשבתו בנזכר לעיל, ותקפף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הנה שהוא מהצרעת משכא דחונא, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העיניים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ותרדף יותר מתענוג גשמי הנה, אך זהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות

תפילות

גיל 7

רבונו של עולם כל יכול בהגיעי לגיל 7 זכני לפסוק עוד 80 תעדי 484
 תופיך 516 = 1080 ועל ידי זה ואויביו 35 אלביש 434 בשת 702 =
 1080 ועליו יציץ נזרו

תפלה להנצל ממקרה לילה ביום הכפורים

רבונו של עולם כל יכול אשר לא יבצר ממך מזימה, זכני ביום
 הכפורים להנצל ממקרה הלילה (מקרה 345 הלילה 80 = 425), ועל ידי זה אזכה
 להמשיך לעולם את נשמת משיח בן דוד + 1 = 425. אגא רחום ורחמן
 כל יכול אשר לא יבצר ממך מזימה, הצילני נא מיד אחי מיד עשו,
 מיד הס"מ והלילי"ת, אשר הם בעוכרי יומם ולילה, על ידי שאשים
 את כל מעיני בש"ס וגמרא, שזו העצה היחידה להנצל מהס"מ לילי"ת
 (ס"מ 131 לילי"ת 480 = 611. ש"ס 360 וגמרא 250 + 1 = 611), על ידי שאלמד תורה = 611
 יומם ולילה = 177, ועל ידי זה אזכה להרגיש טעם גן עדן = 177,
 ועל ידי זה אזכה ל־אמונה ו־בטחון = 177. ויותר לא תצא ממני שום
 טפה לעולם.

קדושת הברשה

עניין הסוכה – השפלות |

של סוכות, שהרי סוכות זה זכר לענני כבוד והרי ענני כבוד היה בט"ו ניסן מיד כשיצאו ממצרים, תרצתי שאי אפשר להכנס לסוכה רק אחרי יום הכפורים, בסוכה אדם יכול להיות רק אחרי שמתכפרים כל עונותיו, הסוכה שזה סוד הלוינות שאנחנו מבקשים מה' התמלא בשוכות עורו" (איוב מ, לא) לעתיד לבוא ה' עושה סוכה מהעור של הלוינות כלומר שלעיתיד לבוא ה' יגלה לנו את סודות הלוינות כי בסוכה אדם נכנס עם כל הרמ"ח איברים ושס"ה גידים זה המצוה היחידה שמקיפה אותו לגמרי תפלין זה רק על הראש על היד אבל סכה מקיפה אותו לגמרי. (מסע אל השורשים מ"ז).

כי נשים דעתן 'קלה' שזה גימטריא 531, גימטריא שלוש פעמים 'מה', כי העקר זה להגיע לשפלות לכן שלוש 'מה' זה קל"ה, מה מה מה, מצה זה שלוש פעמים מה, על ידי המצה אדם זוכה לשלוש דרגות שפלות, 'מה בעולם היצירה, 'מה בעולם הבריאה, 'מה בעולם האצילות. בשביל זה הסוכה נקראת מצוה קל"ה כי הסוכה והמצוה זה אותו דבר. ולכן שואל הספרי המשנה למלך בהלכות חמין ומצה למה לא עושים סוכות בפסח או לכל הפחות נגמר שביעי של פסח נעשה שבע ימים

קדושת הצדיקים

| לקבל את האור של רבינו על ידי הריקודים |

הילולת רבינו הקדוש - ח"י תשרי

שנים של מאסר עולם, לכן אליהו הנביא מאריך ימים. הוא קבל עשרים ושלוש אלף שמונה מאות שנה. הוא גם רצה מאה ושתיים אנשים, חמשים ואחד ועוד חמשים ואחד. גם ארבע מאות הכל היה בצמת יגור. כלם נוסעים כעת לצמת יגור, לטבל שם בקישון, הנקדה הכי קרובה, אתה מכיר את יגור? הנקדה הכי קרובה של הקישון להר הכרמל, זה צמת יגור. אז סימן... אז לכן שם היתה השחיטה הנוראה הזאת, שאנשים חפים מפשע אנשים צדיקים, אנשים קדושים וטהורים - אליהו הנביא שחט אותם ככה פשוט הוא בדרך על השחיטה, על כל אחד הוא בדרך על השחיטה. על כל פנים אנתנו לא הולכים בדרך האלה לשחט אנשים

רבינו הוא חי וקיים, רבינו הוא הצדיק היחיד שחי וקיים. כל הצדיקים כבר נפטרו לא עלינו, הנכדים ממשיכים הנינים ממשיכים. בעל התניא כותב לקום חצות, בעל התניא, אין אף אחד שקם חצות. כתוב במפרש בלקוטי אמרים בתניא שדבר ראשון זה לקום חצות, ולהיות ממארי דחשבנא ולשבת על הארץ ולבכות שעה שלמה. הוא אומר איך... אף אחד לא מקים את זה, אין מי שמקים את זה. אבל רבינו חי וקיים! רבינו קמים חצות, יושבים על הארץ ובוכים על החרבן. ואנחנו מחכים שרבינו יקום מהקבר, שזה צריך להיות עוד השנה הזאת, שרבינו יקום מהקבר! (דברי הרב בליל ח"י תשרי תשפ"ג).

וכל אחד יכול לראות את רבינו פנים אל פנים פעם אחת בשנה, בליל י"ח - ח"י תשרי. היום זה היום הכי גדול בשנה, שאפשר לראות את רבינו ממש! וכל אחד יכול לקבל גיצון מרבנו. ביארצית הצדיק עולה מעלות חדשות לגמרי, השוגות חדשות לגמרי. הוא מנחיל את זה לכל מי שרוקד.

וכל מה שרוצים לקבל את הנשמה של רבינו, זה מה שרוצים פה. הרב הוא לא רבינו והוא לא גיצון מרבנו. רוצים לקבל את האור של רבינו פעם בשנה.

וזה רק על ידי הריקודים, אומרים "והיה עקב" (דברים ז' י"ב) רק הריקודים. כי החדושי הר"ם שואל בשביל מה... למה לא הרגו את אייבל? הוא הרג... הוא היה רוצח אני לא יודע אם זה שפל או לא שפל, אני לא מתערב אבל רוצח ממש! כמה הוא רצה? ארבע מאות חמשים נביאי הבעל, ארבע מאות נביאי האשרה, זה שמונה מאות חמשים. כפול עשרים וחמש שנה, זה עשרים וחמש אלף מאתים חמשים שנה, רק מאסר עולם עשרים ואחד אלף שנה - מאתים חמשים. עכשו הוא גם רצה מאה ושתיים, אז עוד אלפים חמש מאות חמשים אז זה כבר עשרים ואחד... כבר עשרים ושלוש אלף, בערך שמונה מאות

מילתא דבר יהותא

הקפיצה ההיסטרית מהמיטה בשעה 8...8

6: לפעמים מי שהורס לך את כל החלומות
הגדולים – זה בסך הכל השעון המעורר...

7: אתה לא באמת מודע לכוח שיש לך בידיים –
עד שמשחת השיניים עומדת להיגמר...

8: מכירים את הרגע הזה – שנגמר השמפו
בבקבוק, ואתה מתחיל לבצע בו פעולות החייה.

9: אם מורה אחד לא יכול ללמד את כל
המקצועות, איך מצפים מתלמיד אחד ללמוד
את כל המקצועות!?

10: ילד א': תראה, יש לי נעלים חדשות. ילד ב':
אז מה, לי יש נעלים חדשות מזמן...

1: הילד: המורה! אבא לימד אותי שעדיף לתת,
מאשר לקבל. המורה: "יפה מאוד!" במה אביך
עובד? 'מתאגרף'...

2: השקר הכי גדול בעולם הסינונים: "בדיוק
באתי לחזור אליך"!

3: הפחד הגדול שלי בלענות: "הבנתי" – זה
שישאלו אותי: מה הבנתי?!...

4: להתחתן, זה כמו קואליציה. הבעיה היא:
שהאשה מקבלת את כל התיקים החשובים,
תיק החינוך – היא מחנכת אותך, תיק האוצר
– משתלטת לך על הארנק, תיק החוץ – היא
מחליטה לאן יוצאים. אתה מקבל רק תיק אחד:
תיק איכות הסביבה – אתה מוריד את הזבל...

5: החלק הכי קשה בלקום ב-7 בבוקר, זה

קדושת הצדיקים

מעלת רבינו הקדוש והנורא |

ולא יהיה. רבנו זה אדם הראשון ממש, רבנו זה אדם הראשון, זה נשמת אדם הראשון. רבי נתן זה נשמת אדם הראשון. זה השם רחם עלינו והשאיר את רבנו לסוף הדורות, רבנו זה אדם הראשון ביחידה שלו, זה נשמת משה ביחידה. כי יש נפש רוח נשמה חיה יחידה. רבנו זה כבר דרגה של יחידה של משה רבנו, זה משה רבנו, ירד בתור משה רבנו, אחרי זה בתור רבי שמעון בר יוחאי, אחרי זה בתור האר"י – שלישי, ובתור הבעל שם טוב, ועכשיו הוא בא בדור חמישי בתור היחידה ממש. רבנו זה היחידה ממש. אז רבנו זה כבר אי אפשר, רבנו זה כבר התקון, אם היו הולכים שני אדמו"רים לציון של רבנו – היו מבטלים את השוואה. (שעור מתשפ"א).

רבנו זה נקדת המרכז, רבנו זה כמו חוני המעגל שהוא היה נקדת המרכז. הרב"ה אומר שהכל זה עגולים עגולים עגולים, והצדיק הוא נקדת המרכז, שאנשים ידעו שרק על ידי אומן אפשר להנצל מכל הגזרות, אנשים עשו תשובה בגונגלים, צעקו "רבנו", באו נמרים ברדלסים אריות, צעקו "רבנו" – "שמע ישאל ה' אלקיני ה' אחד" ו"רבנו" – מיד הנמרים ברחו, האריות ברחו, ספור שמספר ספורים חיים כל חדש מחדש, על נסים ונפלאות שזכינו בזכות רבנו הקדוש והנורא. שהוא חי וקיים! כי קוראים לנו טויטע חסידים, בדיק הפוך! אנחנו הצדיקים החיים! כי רבנו הוא חי וקיים! כמו רבנו לא היה

היצר הילדים

| כפי שהאבא נלחם יזכה לילדים צדיקים |

לפני הנשואין / אחרי הנשואין, היצר הרע הוא יצר הרע, הוא לא... זה לא ש"התחתנת – הכל מתר", ואז [אם חושבים כך] יוצאים ילדים אוטיסטים ומונגולים ודבילים ובעלי מומין, ואנשים לא מבינים מדוע, אפלו [אם התנהגו בקדושה, אבל] אחר כך, אחרי עשר שנים – אם לא מתנהגים בקדושה, הילד מקבל כוזה, נשפך עליו דוד של מים רותחים, הוא נפגע מהמגפה, אנשים לא מבינים, מה פתאם הילד נזק? – כי האבא הולך אחרי היצר הרע, האבא חושב שהיצר הרע מתר, אז זה... (שעור מתשפ"ג).

עמלק זה מצרים, עמלק זה הטמאה, עמלק זה אפלו אם משיח מגיע עוד תהיה מלחמה עם היצר הרע, לא מלחמה כמו היום שאדם חוטא באשת איש וככה, אבל יהיה מלחמות, המלחמות יהיו. כי כפי מה שאדם נלחם ככה הוא זוכה לילדים צדיקים קדושים וטהורים.

אדם צריך לדעת שהיצר הרע זה לא שפתאום מתר, היצר הרע הוא תמיד אסור, לא משנה

קדושת הבית

| מעלות הבנות – מעל הבנים |

יהודה? בכל זה בת כי יותר חשובה מבן ר' יהודה אומר שהייתה לו כן בת כלומר לפי ר' יהודה בת יותר חשובה מבן בת תחילה סימן יפה לבנים אדם יש לו בת בהתחלה אפילו שתיים אז גמרנו אז יהיה לו בנים צדיקים כי הבנות מטפלות באחים הקטנים ומחנכות אותם.

אז אמר רב חסדא אצלי בן עדיף מבת כי הבת אפשר לבחור לה חתן תלמיד חכם אבל הבן אם הוא דפוק אז הוא דפוק אין מה לעשות איתו אבל הבת עד שהיא מתחתנת היא רק צריכה לעשות חביטה וכוס תה זה הכל אז אמר רב חסדא בת תחילה.

אז כל מה שהיה זה לפי רב חסדא אז כל הגמרא שמרים אמרה לאבא שלה שבנות עדיפות מבנים שבת מאתיים ובן מאה, בת תחילה סמן יפה לבנים כי היא מגדלת את האחים מחנכת אותם אני בחיים לא גדלתי ילד לא יודע מה זה לחתל ילד היה לי בת ראשונה, אז היא עשתה את הכל. (שעור מתשפ"ג).

צריכים בנות לא בנים. כתוב שרב חסדא אומר שבנות יותר חשובים מבנים רב חסדא אומר אצלי בנות יותר חשוב מבנים גמרא בבא בתרא בדף קמ"א רב חסדא אומר אצלי בנות יותר חשוב מבנים, הבנים מסתובבים עם אייפונים מתקלקלים נוסעים לפרו נוסעים לשם. אז על כל פנים רב חסדא אומר בנות פחות מתקלקלות מבנים בנים ישר מתגלשים יש לו רגע אחד של בלבול, שניה של בלבול - צריכים לחפוס אותו בשנייה הזאת, אם לא אז הוא מתגלש. הבת לא, הבת היא בסדר מי שאומר [שנודה לי בת] יקבל 200 בן יקבל מאה אומרת הגמרא מה בת חשובה יותר מבן? כן לפי רב חסדא רב חסדא אומר אצלי בנות יותר טוב מבנים.

[כך אמרה מרים לעמרם אביה שאפילו תתקים גזירת פרעה ח"ו] יהיה בנות מי צריך בנים לא צריך אותם הם סתם מתגלשים הם סתם הולכים עם אייפונים לא צריך אותם בכלל, וה' ברך את אברהם בכל מה אומר ר'

קדושת ההגמרה

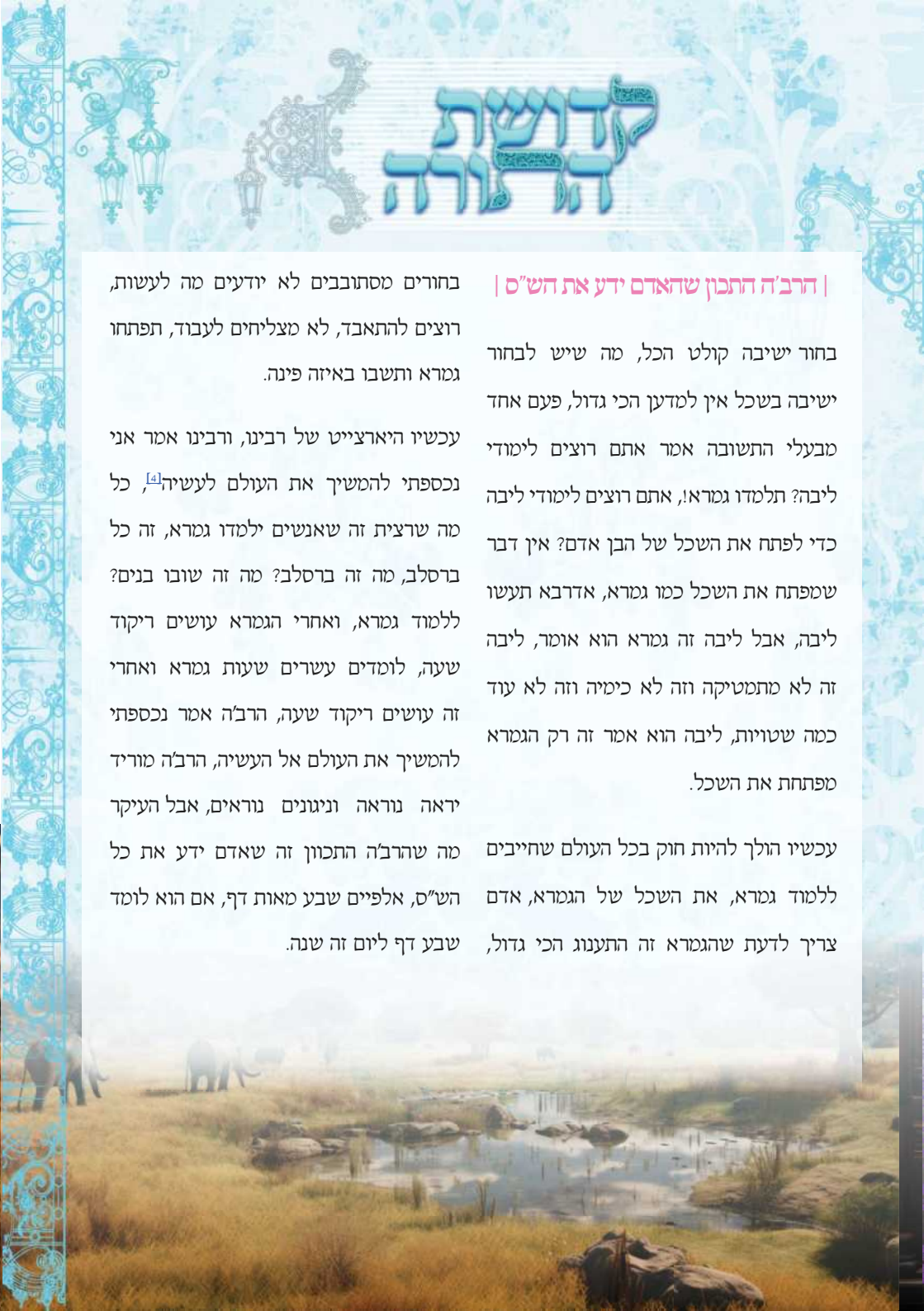
| הרב'ה התכנן שהאדם ידע את הש"ס |

בחורים מסתובבים לא יודעים מה לעשות, רוצים להתאבד, לא מצליחים לעבוד, תפתחו גמרא ותשבו באיזה פינה.

עכשיו היארציית של רבינו, ורבינו אמר אני נכספתי להמשיך את העולם לעשיה⁴, כל מה שרצית זה שאנשים ילמדו גמרא, זה כל ברסלב, מה זה ברסלב? מה זה שובו בניס? ללמוד גמרא, ואחרי הגמרא עושים ריקוד שעה, לומדים עשרים שעות גמרא ואחרי זה עושים ריקוד שעה, הרב'ה אמר נכספתי להמשיך את העולם אל העשיה, הרב'ה מוריד יראה נוראה וניגונים נוראים, אבל העיקר מה שהרב'ה התכוון זה שאדם ידע את כל הש"ס, אלפיים שבע מאות דף, אם הוא לומד שבע דף ליום זה שנה.

בחור ישיבה קולט הכל, מה שיש לבחור ישיבה בשכל אין למדען הכי גדול, פעם אחד מבעלי התשובה אמר אתם רוצים לימודי ליבה? תלמדו גמרא!, אתם רוצים לימודי ליבה כדי לפתח את השכל של הבן אדם? אין דבר שמפתח את השכל כמו גמרא, אדברא תעשו ליבה, אבל ליבה זה גמרא הוא אומר, ליבה זה לא מתמטיקה וזה לא כימיה וזה לא עוד כמה שטויות, ליבה הוא אמר זה רק הגמרא מפתחת את השכל.

עכשיו הולך להיות חוק בכל העולם שחייבים ללמוד גמרא, את השכל של הגמרא, אדם צריך לדעת שהגמרא זה התענוג הכי גדול,

תדושת המידות

| ע"י נענוע לולב מחזירים את כל עם ישראל בתשובה |

כלם חוזרים בתשובה – כשאדם הוא מנענע לולב, 18 פעמים ל6 כוונים 4 פעמים, 18 כפול ארבע זה 72 זה שם ע"ב, כשאדם מנענע לולב הוא יכול להחזיר את כל העולם בתשובה, כל עם ישראל בתשובה, אין אחד שהוא לא מחזיר אותו בתשובה. אין אחד שהוא לא מחזיר אותו בתשובה. אדם על ידי שהוא מנענע לולב לבד הוא מחזיר את כל העולם בתשובה.

הרבה אמר אני יכול להחזיר את כל עם ישראל בתשובה, בשגיה, אני מנענע לולב – אני מחזיר את כל עם ישראל בתשובה. אבל צריכים לחפש את הצדיק... זה לא [אולי צריך להוסיף: עוזר] שהרבה מתגלה. משה התגלה – לא עזר כלום. משה התגלה לכלם, הביא כנים, הביא צפודעים, זה לא עזר כלם. ארבעים יום לא ראו אותו – עשו עגל ארבעים יום – מז' סיון עד י"ז תמוז זה כבר ארבעים יום, אז מז' סיון ארבעים יום לא ראו את משה – גמרגן, אז הם שכחו את הכל את כל הנסים את כל הנפלאות.

"מהאכל יצא מאכל ומעז יצא מתוק". מה זה "מהאכל יצא מאכל"? מי האוכל? איזה אוכל? בכלל אסור לאכל. האוכל זה האריה. אז "מהאכל יצא מאכל" – זה הדבש. "ומעז יצא מתוק", העקר זה שמהעז יצא מתוק, כשאדם הוא... שהאריה שהוא עז בחיות, אז הכל נהיה מתוק, הכל הכל נהיה מתוק, "מעז יצא מתוק", הכל יצא מתוק, הכל יצא מתוק, הדבש, בגיית האריה – שם נהיה הדבש.

רבי נתן מדבר על זה בלקוטי הלכות הלכות תערובות, שהצדיק יכול את האריה להפך לדבש, כל הענין שאת הערבה [שמרמו] לרשעים [הופכים ללולב] [שמרמו לצדיק], "יששום מדבר וציה ותגל ערבה" – הערבות חיבות להפך לאתרג וללולב, הערבה – שאין לה לא טעם ולא ריח, כי כשנוטלים לולב מחזירים את כלם בתשובה, "למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד", אז

